مینه او منته

پېل د لوی متعال څښتن په سپېڅلي نامه چې د ارض و سماء خالق او مالک دی. د ملګرو پښتنو په مینه ، کومک او ډاډ د لنډو کیسو یو ورکوټې ټولګه دا ده ستاسو تر لاسو ورسېده،زۀ نۀ غواړم چې د دې کتاب پر هري لنډې کیسې تاسو ته د هغې تشریح وړاندې کړم، تاسو خپله دا ولولئ او بیا پر خپل چاپېریال باندې لږ فکر وکړئ. د دې ټولګي د ښۀ او بد پرېکړه پر هغۀ چا پرېږدم چې علمي شعور یې د ادب په سمندر کې غوټې وهي، د پښتو ژبې خدمت یې په روح او وینه کې جذب شوی وي، پښتو تر ځانه زیاته بولي او د پښتو ژبې چوپړ خپل افتخار ګڼي.

د هغو ملګرو نومونه زۀ دلته لیکل په دې ضروري ګڼم چې د دغو ملګرو په ډاډ او مرسته دا ورکوټې ټولګه تر چاپ ورسېده. لکه ایډوکیټ ظفر الله بازی ،سید عصمت الله،خدای نور خان کاسی، نزیر خاکسار، شراف الدین کاکړ،عبد القادر کاکړ،فضل الرحمن سنګریار،علي محمد کاکړ، مدد ګل علیخېل، لعل محمد اورکزی، رئیس یحیی منګل، ایډوکیټ آصف خان ملبی، نعمت الله علیزی، ... قاسم خان خلجی،

(c) ketabton.com: The Digital Library

سید عباس شاه مخلص او د سباوون پښتو ادبي ټولني کوټي د ټولو ملګرو بې له څه مطلبه د زړهٔ له تله مننه کوم. په خصوصي توګه د محمود رشي او د خلیل الله تصمیم ډېره زیاته مننه کوم چي د دې ټولګي په بنائست کي يې له ما سره ډېر کومک وکړ. ستاسو د خوشحاله او سوکاله سباوون په هیله.

زړګی علیخېل
سهېلي پښتونخوا کوټه اولسوالي
16,04,2017

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کرایې پتلون

د ټولي ورځې ستړيا د هغهٔ د مخ نه له ورايه ښکاره کېده، تک زېړ مخ يې لکه نارنج، وچ شونډان، نيمي ستړګي خلاصي نيمي پټي، يو وحشت ؤ د هغهٔ په مخ کي ، د سر د يوې خوا نه يې ويني اوس هم څاڅکي څاڅکي رواني وې. يو څوک داسي نهٔ ؤ چي دی دي د سړک له منځه پورته کړي او يوې غاړي ته دي يې کښېږدي. د روغتون د وړلو خو چا تصور هم نهٔ شو کولای، ولي چي د مړي معامله وه. بيا به هلته په روغتون کي پوليس والا خپلي پوښتني کوي او د روغتون عمله به خپله بابو لاله تازه کوي ،هر چا چي به ليدی نو دا يوه خبره به يې کوله چي ..... اخ، څنګه ځوان دی.

دا خو به خلګو ويل خو د پورته کېدو يې هيڅوک نهٔ ؤ. ټول سړک سر تر پايه د موټرانو څخه ډک وو ،سړک بند ؤ ،خلک راټول وو، خو صرف تماشې ته.

سهار وختي فېروز ائيني ته ولاړ خپل وېښتان يې جوړول چي زرمينه د دهٔ وکوټې ته راغله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

واه لالـه! ښکلـه ښائسـته ښـکارې، لـه بـده نظـره دې خدای وساته.

امين، زرمينې خورکۍ.

لالـه چېـرې روان يـې لـه خيـره ؟ او دا پتلـون دې له کومه کړو ؟

ځـم نـن مـې يـو ځـای د نـوکرۍ انټـروي ده، دعـا کوه چې دا کـار مـې وشـي نـو بيـا بـه د بابک د درملنـې کـار هم ښۀ روان شي او ستا فرمائشونه به هم پوره شي.

خـدای دې کاميـاب کـړه، هـان دا واخلـه چـای چې ځې نو يو وار بابک ته ځان ښکاره کړه.

مننـه، ښـۀ دی ورځـم. فېـروز د چـای پيالـه د زرمينې نه ونيوله او دا خبره يې ورته اوکړه.

فېـروز د ائينـې نـه لېـرې شـو او د چـای پيالـه يـې و ځُلـې تـه نـزدې کـړه چـې ښکلـه يـې د دېـوال پـر کـړۍ سـترګې ولګېـدې نـو نـابيره يـې پيالـه کېښـوده او زر زر يـې بوټـان پـه پښـو کـړل. تعليمـي اسناد چـې پـه يـو فـائـل کـې وو پـه بغـل کـې ټينـګ کـړو او زر د کـوټې څخـه د پـلار د کـوټې خـوا تـه روان شـو . د پـلار د کـوټې پـه يـوه کـونج کـې يـو زوړ کټ پـروت ؤ چـې سـپين ږيـری پـلار يـې نـاروغـه پـر پـروت ؤ. فېـروز د پـلار لاس زر ونيـوو او ښکل يې کړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بابکه دعا راته کوه........ نن مي انټرويو ده، ډېره ښه نوکري ده، ته دعا راته وکړه چي خدای مي کامیاب کړي.

پلار غریب یې په اشاره کي د دعا غوندي لاس پورته کړو، فیروز زر د پلار لاس پرېښودو او د کور د ورې خوا ته روان شو، خو زرمینې پسې غږ کړو چي

لاله ودرېږه، یو وار سپېلني درته دود کړم بیا ولاړ شه.

دې زر په غږ کړو چي

نه خوري، پر ما ناوخته دی د کلي بس رانه ځي.

خور غریبه یې تر دروازې پوري ورغله خو فیروز تللی ؤ.

فیروز او زرمینه یو خور او ورور وو. مور یې تېر کال له دې فاني نړۍ څخه سترګي پټې کړي وې. پلار یې له تېرو څلورو کالو راهیسې پر بستره ؤ. هیڅ یوه درملنه یې نه کېده. یوه د چوکیدارۍ کچه (خامه) نوکري یې وه هغه هم د ده د ناروغۍ له سوبه د ده د لاسه وتلې وه. خور زرمینې به یې د ښځو جامې جوړولې او د کور ګزران به پرې کېدو. فیروز ډېر قابل ځوان ؤ. هغه په انګلیسي (انګرېزي) کي ماستر کړی ؤ. سهار به د روزګار په لټون او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما زدیګر به یې په کلي کې ماشومانو ته د ښوونځي درس (ټیوشن) ورکولو. د درس په پیسو به یې د پلار د رملنه کوله.

څو ورځې مخ کې په یوه ورځ پاڼه کې د یوې نوکرۍ اشتهار لګېدلی ؤ. دهٔ پردې خپل تعلیمي اسناد جمع کړل. بیا دغه ؤ چې تېره ورځ د کلي د خان د کور پر پته دهٔ ته د انټروي لیک راغلی ؤ. دهٔ د دې نوکرۍ په هکله هیچا ته هم نهٔ ؤ ویلي. بس دغه ؤ چې سهار یې خپلې کشرې خور زرمینې او پلار ته وویل.

فېروز چې څنګه له کوره ووتی نو د کلي بس هم له خلګو ډک را ورسېدی. فېروز هم د بس د شا پر پایو (سېړیو، پوړو) ټال شو او بس د ښار په خوا روان شو.

تقریباً نهه (۹) بجې بس ښار ته ورسېدو. د دهٔ انټروي پر لس بجې وه، خو بیا هم دهٔ دا نهٔ غوښتل چې دی دې یوه دقیقه هم ځنډ وکړي. خیر د دوتر مخ ته ناست په انتظار لس بجې شوې. د دوتر نه یو بابو را ووت او دی یې د ننه دوتر ته بوتلو. تقریباً پنجلس (۱۵) دقیقې وروسته فېروز د دوتر نه را ووت. پر مخ یې ډېره پرېشاني وه. په کراره کراره د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړک په غاړه يوې خوا ته روان شو. خپل ټول اسناد يې د فائل نه راويستل او يو يو يې د شكولو سره غورځولو. اخر ټول اسناد ختم شول، فائل يې هم وغورځوو. د كرب او پرېشانۍ په وجه يې رڼه اسمان ته كتل او مخ په وړاندې روان ؤ. كله به يې د پتلون په جېبونو كې لاسونه واچول او كله به يې په سر اونيول. د پتلون د قميص (شرټ) بټنان يې خلاص كړل خو داسې ښكارېدو لكه زړهٔ چې يې ډېره زياته تنګي كوي. په دغه فكر كې ؤ چې ناڅاپه له يوې خوا يو تېز موټر راغى او دى يې په مخه كړو. د دهٔ سر او وړه د موټر د مخ په يوه كونج كې په زوره ولګېدل. دى سيدها د سړک و منځ ته وغورځېدو او په هغه ساعت يې ساه وختله. موټر والا بالكل د يوې دقيقې د پاره هم نهٔ ودرېدو. خلک را ټول شول، چا څهٔ چا څهٔ ويل خو دا يوه خبره ډېره كېده چې اخ، ځنګه ځوان دى.

په دې خلكو كې د دهٔ دكلي يو ځوان او د هغهٔ د ښار ملګرى هم راغلو چې وګوري څهٔ كيسه ده.

ځنګه چې دې ځوان فېروز ته وكتل نو يې د خُلې نه ووتل چې دا خو فېروز دى. ملګري يې ورته وويل چې ، تهٔ دا پېژنې ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـــو، دا زمـــوږ د کلـــي دی، ماخوســـتن مالـــه راغـی چې ستا پتلون ماته په کرایه راکړه زهٔ سبا یـو ځای روان یم.

03,09,2015
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ړانده

هغـهٔ لېـونۍ نـهٔ وه، نـهٔ هغـې دالـه قصـده کولـو او نـهٔ هغـهٔ روې "شیشـکه" وه، خلکـو پـه هغـې د روي نـوم ایښـې ؤ، صرف پـه دې وجـه چـې هغـه ډېـره حیاداره او بـاپرده وه، پـه دومــره کــم عمرکــې هغــه هــم دومــره ښائســته، پاکـه او دکهـول یـوازنۍ پېغلـه وه، مـوریـې د دې پــه ماشــومتوب کــې لــه دې فــاني دنیــا څخــه سـترګي پټـې کـړي وې، پـرپـلاریـې ټولـه ورځ د بـل پـه مـزدورۍ کـې ماښـام کېـده، ګـل مکـۍ تـه شـپږ مرکـې ناسـتې وې، حالانکـه د ګـل مکـۍ عمـر صـرف دیـارلس (۱۳) کالـه وو. دا هـم پـه دغـهٔ کـال کـې پېغلـه شـوې وه. ګـل مکـۍ پـر پـلار ډېـره زیاتـه ګرانـه وه. ګرانـه بـه ولـې نـهٔ وه، دا خـود زعفـران اکـا یـوازنۍ لـور وه چـې پـه ډېـر نـازاو نخـرو پېغلتـوب تـه رسـېدلې وه.زعفـران اکـا د ګـل مکـۍ د مرکـو نـه ډېـر پرېشـان ؤ. د کلـي ښـهٔ ښـهٔ کـورو مرکـې ورتـه رالېږلـي وې، ښـهٔ ښـهٔ ولورونـه یـې ورکـول خـو زعفـران اکـا و هـریـوه تـه دا خبـره کولـه چـې ګـل مکـۍ لا وړه ده، خـو بیـا هـم زعفـران اکـا د لـور پـه پېغلتـوب ډېـر پرېشـان ؤ. یـوه ورځ زعفـران اکـا چـې ډېـر سـاده او پـه هـر کـار کـې د مـلا څخـه مشـوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضروري ګڼله د کلي و ملا ته چي په صوفي ملا مشهور ؤ ورغلی. هغه ته يې خپله ستونځه بيان کړه، چي لور مي له خيره پېغله شوې ده، زۀ ټوله ورځ د کار پسې وتلی يم، و لور ته مي شپږ مرکې ناستي دي،هغۀ زما د اکا زوی ختو وايي چي بل وادۀ وکړه، تۀ يوه مشوره راکړه چي زۀ څۀ وکړم ډېره لويه پرېشاني ده.

ملا صوفي د دۀ خبره ډېر په غور سره واورېده. د بنۀ فکر کولو وروسته يې ورته وويل چي زعفران اکا! خبره خو واقعي د پرېشانۍ ده، خو د الله فېصلې هم پر ځای کول غواړي که نۀ؟ که نن ؤ که سبا، لور خو به ودۀ وې، ټول عمر خودا په کور نۀ شې کښېنوی ؟

ملا صاحب! زۀ خو هم دغي خبري ته راغلی يم، زما هيڅ سر نۀ خلاصېږي، تۀ راته ووايه چي زۀ کومه لاره خپله کړم، زۀ دويم وادۀ وکړم که اول دا لور چا ته ورکړم.

تۀ داسي وکړه چي سبا سهار له خيره راشه، زۀ به يوه نۀ يوه لار په لاس درکړم.

سمه ده ملا صاحب کور دي ودان نو بيا زۀ درځخه ولاړم، د خدای په امان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځئ په مخه دي ښئ، ملاصاحب هم په ځواب کي ورته وويل.

د ګل مکۍ ښېګلتوب او ښائست په ټول کلي کي مشهوره شوی ؤ. د کلي ځوانانو غوښت چي د ګل مکۍ يو ديد وکړي او د دې پر ښائست د خپلو سترګو تنده ماته کړي. د کلي نورو ښېغلو بيا غوښت چي د ګل مکۍ سره ملګري جوړه کړي. خو ګل مکۍ د هيچا پرواه نۀ درلوده. هغه د خپل پلار چي د بل په مزدوری کي يې ځان خوړلی ؤ په خدمت کي مشغوله وه، ګل مکۍ ډېره هوشياره او حياداره وه. دا خپل د راتلونکي سباوون نه بالکل ناخبره وه، دا به څنګه خبرېده، دا خو په هيڅ نۀ پوهېده، که پوهېده نو هغه هم په دې چي د پلار خدمت کول ډېر لوی سعادت دی.

کله کله به ما خوستن چي د ګل مکۍ پلار زعفران اکا ويده شو نو ګل مکۍ به د مور هغه کيسې په ياد ي کړې چي هغې به ورته کړي وې. يعني د يوه شهزاده او ښاپېرۍ، د يوه تورديب، د ګيدړي او زرندباز باچا او د روي. ګل مکۍ ته دا نکلونه ټول په ياد وو. د دې په فکر کي به راتلل چي دا يوه شهزادګۍ ده، يا دا يوه ښاپېرۍ ده، او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

تور دیب په قید کې ده. یوه ورځ یو شهزاده راشي، تور دیب مړ کړي او دا د ځان سره و یوي ښائستې ماڼۍ ته بوځي. دغه سوچونه د دې د ژوند اثاثه وو. ګل مکۍ ډېره با احساسه وه، د هغې سره د پلار په هکله ډېر احساس ؤ.

سهار وختي زعفران اکا ملا صاحب له ورغی. ملا صاحب هم ځان داسې جوړکړی ؤ لکه د شلو کالو ځوان. زعفران اکا چې ورته وکتل نو په خندا کې یې ورته وویل چې ملا صاحب! نن خو سم ځلمی ښکارې.

ملا صاحب هم سم د لاسه په ځواب کې ورته وویل چې زۀ خو یم ځوان، دغه مرات مړي زکام مې یو څه وېښتان را سپین کړي دي، ګنې زما عمر خو تقریباً د دېرشو یا یو څه لږ بالا دی.

زعفران اکا هم لږ په سوچ کې شو خو زر بېرته خپلې پوښتنې ته راغی چې ملا صاحب زما کار څنګه شو؟

یاره که یوه نېکه مشوره د رکړم نو بیا؟

نو بیا څۀ، د نېک کار پسې خو راغلی یم.

ګوره زعفران اکا! د نن سبا ځوانان خاص کر د ښوونځي والا، دا خو بېخي په هیڅ نۀ دي خبر. بد

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخلاقه، بدعمله، ږيره او بېروتونه يې خرولي، تر ځان تېري خبري کول، په هر شي کي د دوی کار، دا د دغو ځوانانو رواج جوړشوی دی. چېري زموږ رنګه عالمان، د خدای په لار خبر، د مسجد سره مينه کول، د قران او حديث په لاره تلل، دا د نن سبا ځوانان چېري دا کولای شي. زما نېکه مشوره دا ده چي ښهٔ عالم سړي ته يې ورکړه.

دا خو ښهٔ خبره ده، خو دلته يوه مسئله بيا راپورته شوه.

هغه لکه څنګه ؟

هغه لکه دا چي زهٔ به چېري د عالم پسي ګرځم، که تهٔ دا کولای شې نو زهٔ دا کار تا ته سپارم، تهٔ يو ښه د قران حافظ يا عالم پيدا کړه چي زهٔ د لور بخت ورسره وتړم.

زعفران اکا تهٔ ولاړ شه کورته،انشاء الله تر ماسپښينه حال درکوم.

زعفران اکا هم خوشحاله کورته راغی او د لور د نصيب په هکله يې د سوچونو سيند جوړ کړو او په دې سيند کي لاهو شو.

وخت تېرېدو، ماسپښين شو، ګورو چي د زعفران اکا و کورته دوه سپين ږيري راغلل. زعفران

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا هغه دواړه سپین ږیري د کور په یوه کوټه کې کښېنول. په هغو کې یوه سپین ږیري خپله خبره داسې پېل کړه چې ،

زعفران خانه! د چا په کور کې چې لوریا خوروي د هغه و کورته به د دوستی مرکې راځي، موږ هم په دغه هکله راغلي یو ، او ستا څخه ستا لور د ملا صوفي د پاره غواړو ، ملا صوفي ډېر ښهٔ عالم دی او ورسره هغه زموږ پېش امام هم دی.

هغه خو سمه ده، خو ملا صاحب له اوله یو وادهٔ لري او پنځه شپږ بچیان لري او د عمره هم ډېر لوی دی، غالباً تر ما به لا هم پنځه شپږ کاله مشر وي، زما لور دا وخت د دیارلسو کالو ده.

ګوره زعفران خانه! د نن سبا په ځوانانو باور کول کم عقلي ده، ملا صوفي ډېر ښهٔ سړی دی.

کاکو ستا خبره په ګل بدله، زهٔ خپله لور په اور کې نهٔ شم اچولی، زهٔ خو ملا له د مشورې د پاره ورغلی وم زهٔ نهٔ پوهېدم چې ملا به و ماته اړولې وي. تاسو تلای شی زما له خوا ځواب یاست.

دواړه سپین ږیري بې له څه خوراک او څښاک ولاړل. خدای خبر چې هغو به ملا صوفي ته څهٔ ویلي وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو ورځې پس ګل مکۍ ناروغه شوه. زعفران اکا د ښارو ښځو ډاکټرانو ته ښکاره کړه خو ناروغي يې ورځ په ورځ زياتېده. ګل مکۍ ته د شپې خوب نه ورتلو. کله چې به دا پر بستره پرېوته نو ساه به يې تنګه شوه، چيغې به يې کړې. کور، ګاونډ ټول د دې د چيغو نه په عذاب ؤ. داسې وخت هم راغی چې دا به د شپې د کوره ووته، زعفران اکا به پسې ولاړو او بيا به يې په يوه کوڅه کې را ګېره کړه. ګل مکۍ په کوڅو کې چيغې وهلې. ټول کلی په خبر شو. د کلي خلکو دا څو واره د شپې ليدلې وه، هغه هم بېرسر، لڅې پښې.

ګل مکۍ په ټول کلي کې د روي په نامه مشهوره شوه. د کلي ځوانانو اوس د دې د ښائست خبرې نه کولې، اوس يې د دې د نامه يعنې د روي په هکله به يې مجلسونه کول. پېغلو د دې په هکله دا مشهوره کړې وه چې ګل مکۍ د شپې په اديره کې ګرځي. خو دا ټولې خبرې دروا غ وې. که رښتيا ؤ نو هغه دا ؤ چې ګل مکۍ به د شپې بېرسر، لڅې پښې کړس کړس په خندا او کله بيا په ژړا د ملا صوفي د کور په خوا، خو د خپل خيالي شهزاده جمال په خاطر منډې وهلې.

15,06,2015

کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

د هغــې ســترګي لــه ډېــره ژړا ســرې اوښــتې وې، نــازک شــونډان يــې وچ او پتــرى نيــولي وې، لاســونه يــې خداى خبر چې کله وينځلي وو، داسي خيرن چي پـر سـپينو لاسـو يـې د خيـرو ځـرمن معلومېدى، وېښــتان يــې لــه ګــرده او لــه خســه ډک وو، پښــې يــې چاودلي لکـه يـو چا چي پـه چاړه ورپـرې کـړي وي، لـه ډېره ژړا يـې غـږ ناست ؤ، هغـهٔ د حـالاتو ستم پـه مـخ مـخ وهلــې وه، او د هغــې د مــخ نــه دا هــر څــه لــه ورايــه ښکارېدل. هغه د نرينه درندګۍ ښکار شوې وه.

زمـوږ ټولنـه ؟ هغـه ټولنـه چـې د چا عـزت پـه کـي نـهٔ وي خونـدي ؟ دا نـهٔ ګـوري دا د چـا لـور د چـا خـور ده، د دې بــه هــم د ښــهٔ باعزتــه ســباوون ارمــان وي. زمــوږ ټولنــه، بــې حســه ټولنــه، ظالمــه ټولنــه، د سـياه ســرو د عــزت دښــمنه ټولنــه، تــا د هغــې ســترګي نــهٔ اوليدې ؟ څومره خوف ؤ په کي.

د پــوليس اسټېشــن پــه يــوه کوټــه کــي خــوفزده ناســته، څــومره کــرب ؤ پــه هغــو ســترګو کــي، د هــر نارينـه نـه خـوفزده وه، خـود بـه خـوفزده وه، د هغـې سـره د ټـولني د يـوه شـريف خاندان يـو شـريف ځنـاور سـپين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ږیـري جنســي زیـادتي کـړې وه، د هغــې قصـور دا ؤ چــي هغـــې خیــر غوښــت. د غربــت ځپلــې، د هغـــهٔ انســـان د زیـادتیۍ پـه دام کـي راګېـره شـوې وه کـوم څـوک چـي د شپېږو لمسـیانو خاوند ؤ، د شپېته کـالو نـه یـې عمـر تېـر ؤ، دهٔ د ظلــم او حـــوس انتهـــا کـــړې وه، دی د هـــیڅ معـافي لائـق نـهٔ ؤ، خـو تهانـه دار دهٔ تـه ښـهٔ کـولچې او چـای ایښــي وې، د دهٔ پـه لاس کـي د چـای پیالـه او پـه دا بـل لاس کـي د نکـوتېن زار پاشـلو والا بـل سـګرېټ ؤ. دهٔ بـه د سـګرېټ پـه کـش کـي کلـه کلـه د دې خـوا تـه پـه داسـي مسـکا کـي وکتـل لکـه دی چـي و دې تـه وایــي چــي ، څنګـه شـوې ؟ کـه تـا نـارې او چیغــي نـهٔ وای کـړي نـو نـن بـه پـه تهانـه کـي نـهٔ بلکـه زمـا پـه کـور کـي ناسـته وې. هـر ارمـان بـه دې پـوره ؤ، خـو تـهٔ ، تـهٔ بالکل جاهله یې، تا د ژوند خوندونه څهٔ لیدلي دي؟

شـانتي، لـس کلنـه شـانتي، چـي د نرینـه حـوس ښـکار شــوې وه ، داســي ناســته وه لکــه چــي د هغــې هرڅــه هرڅـه لـوټ شـوي وي. واقعــي د هغــې هــر څــه لـوټ شـوي وو. د هغـې هغـه عـزت لـوټ شـوی ؤ پـه کـوم عـزت چـي د یـوې زنـاني وقـار قـائم وي، هغـه عـزت چـي د ورونــو او پــلار شــمله وي، د مــورد لمانځــه ټکــری

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، دې دا ټــول بــائللي ؤ، او د دې ســره ســره پــه دې باندې يو تور هم لګېدلی ؤ چې هغه د غلا ؤ.

د نــن ســهار کيســه ده. شــانتي زمــوږ پــه کوټــه کــي خيــر غوښــت. د هغــې دوه ورونــه يــو شــپږ کلــن او بــل دوه کلــن وو. د شــانتي مــور نــن ناروغــه وه. د شــانتي مامــا هغــه خپــل کيــږدۍ تــه بېــولې وه. شــانتي او د هغــې ګــوډ پــلار او دوه ورونــه پــه کيــږدۍ کــي وو. د خيــر غوښــتونکو دغــه کيږديــانې د شــتمنو خلکــو د بنګلــو تــر شــا وې. کلــه نــا کلــه بــه د دې بنګلــو د شريف خانــدان يــو شــريف بــه د خپلــې بنګلــې د کهړکــۍ نــه د دې کيږديــو منظــره کولــه. چېــري چــې پــه کيږديــو کــي لــڅ ســر او نــرۍ جــامې پــه غــاړه مېرمنــې د کــور پــه کــارو د دنيــا نــه بــې خبــري بــوختې وې. دا ســهار د کــوره را روانــه شــوه او ســيدها زمــوږ کــوټې تــه راغلــه. خيــر غوښــتنه دې صــرف د زيــارت پــه ورځ کولــه، دا نــوري ورځــې بــه دا پــه کــور کــي د پــلار پــه خدمت کــي وه. شــپږ ورځــي بــه د دې مــور خيــر غوښــتو او يــوه ورځ بــه دې هغــه هــم د زيــارت پــه ورځ. نــن د زيــارت ورځ نــهٔ وه، د ګــل (دو شــنبه، ســوموار) ورځ وه. دا خيــر غوښــتلو تــه راوتلــې وه، کلــه چــې دا زمــوږ کــوټې تــه راغلــه نــو د کــوټې پــه ســر کــي د سپېټهــ محبــوب کــور تــه ورغلــه. لــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـده مرغـه د سپـږه پـه کـور کـي پرتـه لـه سپـږه بـل هیڅـوک هـم نـهٔ ؤ. دې د کـور دروازه وټکوله او خیـر یې ترې وغوښتو .راکړئ د خدای په نامه........

پـه خـواب کـي سپـږه لـه کـوره را ووت، هغـه دې تـه وویـل چـي راشـه زمـوږ د کـور کچـرې لېـري پـه ډېـران وغورځـوه نـو بـه لـس روپـۍ درکـړم. شـانتي د لـس روپـو پـه لالـچ کـي د ننـه کـور تـه ورغلـه. سپـږه ورتـه وویـل چـي کچـرې د ننـه پـه کوټـه کـي پرتـې دي، شـانتي هـم سـمه کـوټې تـه ننوتـه. دا څـهٔ خبـره وه چـي د انسـان پـه بڼـه یـو ځنـاور، حـوس ګیـر دې پـه نـازک ماشـوم بـدن د ظلـم او زیـادتۍ سـترګي رډې نیـولي دي. څـه چـي پـه کوټـه کـي د شـانتي سـره اوشـو هغـهٔ د بیـانولو نهٔ دي.

شـانتي پـه ژړا د سپـږه د کـور نـه راووتـه. لـږ سـاعت پـس سپـږه هـم د کـوره پسـې را ووتو .هغـه شـانتي ژر ګېـره کـړه، او د لاسـه یـې ټینګـه ونیولـه، او سـیدها یـې د علاقـې و تهـانې تـه بوتلـه. پـه لاره کـي شـانتي لـه ډېـر تکلیفـه نـهٔ شـوه تلـی. پـه تلـو تلـو کـي یـې دا پـر خُلـه ؤ چـي الـه وی مـوره....... الـه وی موره.........

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته سېټهه د شانتي خلاف د غلا کولو پرچه کاټ کړه. شانتي په تهانه کې ګونګۍ شوه، نهٔ پوهېده چې څهٔ کیسه روانه ده، نهٔ د شانتي د کور خلک په دې خبر ؤ چې شانتي دا وخت د کوم حالاتو سره مخامخ ده.

یو پولیس عسکر د اوبو ګلاس په لاس کې شانتي ته راغی، هان دا واخله، دا اوبه اوڅښه.

شانتي چې کله و ګلاس ته وکتل نو په وجود کې یې ساه راغله. ژر یې د اوبو ګلاس د پولیس والا نه واخست او په سر یې پورته کړو. اوبه نیمې د دې تر حلقه او نیمې د دې تر خُلې په ګرېوان کې روانې وې. د اوبو ګلاس تش شو، په شانتي کې ساه راغله، هغې شا او خوا وکتل، په کوټه کې په یوه چوکۍ چې و مخ ته یې لوی میز پروت ؤ یو غټ برېتور پولیس والا ناست ؤ. د دې په څنګ کې بل پولیس والا کوم چې دې ته یې اوبه راوړې وې ولاړ ؤ، او میز ته مخامخ په چوکۍ هغه ظالم سېټهه ناست ؤ کوم چا چې د دې ماشومې عزت تار تار کړی ؤ. لږ ساعت وروسته کوم پولیس والا چې دې ته یې اوبه راوړې وې هغه تللی ؤ. په کوټه کې صرف غټ برېتور پولیس والا چې برېتونه یې تر خُلې هم تېر وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بل سېتهه په خپله ګپه او خندا بوخت ناست وو. پولیس والا سیتهه ته ویل چي، حال مي ورلېږلی دی اوس به راشي.

شانتي چي د دروازې خوا ته وکتل نو یې د دباندې خلاصه دروازه ولیده. دې نابېره د دروازې خوا ته منډه کړه. کله چي دا د کوټې څخه ووته نو غټ برېټور پولیس والا ورته پام شو. هغه چیغې کړې او د خپلي چوکۍ څخه پسې ورپورته شو.

هلکه جینۍ ولاړه...... هله وېنیسۍ...... وېنیسۍ.

دباندې د تهانې څخه د یو درام اواز راغی. غټ برېټور پولیس والا او آبل عسکر چي کله دباندې ورسېدو نو چي کتل یې جینۍ د ګاډۍ لاندې راغلې وه. د هغې نیم وجود بالکل د ګاډۍ د ټېر لاندې راغلی ؤ. په ځمکه تودې سرې ویني پرتې وې. د دې په مخ هغه ژړا اوس نهٔ وه کومه چي لږ ساعت مخ کي وه. اوس د دې په مخ خوف، کرب هیڅ یو شی نهٔ ؤ چي دا دي مظلومه ښکاره کړي. شانتي په ډېر خوارهٔ او مسکي خوب، د دې ظالمي ټولني په تور څادر کي پټ د تور مخ، سپین حقیقت د ځان سره یوړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپېڅلې هم د تهانې څخه د باندې راووتې، پولیس والا د ګاډي ډرائیور نیولی ؤ. د شانتي ماما او مور خبر شوي ؤ چې شانتي په تهانه کې ده. هغوی هم راغلل چې کتل یې شانتي په وینو لړلې په ابدي خوب ویده ده. د شانتي مور چې دا وکتل نو بې سوده شوه. ډرائیور چیغې وهلې چې ما دا نۀ ده لیدلې. زۀ نۀ یم خبر چې دا څنګه مخې ته راغله. سپېڅلې هم د دې موقع څخه ګټه ترلاسه کړه او غټې بریتور پولیس والا ته یې وویل چې

تهانه دار صاحب! بوزه دا ظالم ډرائیور بند کړه. زۀ ګورم چې شانتي ته انصاف څنګه نۀ رسېږي.

02,05,2016
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسوسه

خاني ګل د سپين سري کونډي د ګټي وټي يو زوی ؤ. دی په يوه غير دولتي اداره (اين، جي، او)کي په ښهٔ چوکۍ ناست ؤ. دهٔ وادهٔ نهٔ درلود. دهٔ او مور ډېر خوشحاله ژوند تېروو، خو د موريې دا ارمان ؤ چي د زوی وادهٔ ووينې. خير وخت او شپې تېرېدې، اخر د خاني ګل وادهٔ هم وشو. د دهٔ کور ودانه د وادهٔ په اولو شپو کي د دهٔ سره ډېره زياته نهٔ غړېده. خو ورځ په ورځ د هغې هم د طوطي غوندي ژبه روانه شوه. داسي نهٔ وه چي دخاني ګل د مور سره به په جنګو او دعوو نښتې وه، نا بالکل نا، هغهٔ خو د خوابني په هکله ډېره ښهٔ نظر ثابته شوه. خو د هغې د ژبې بله مسئله وه. ماته دا مسئله د ژبي نهٔ بلکې د مغزو ښکارېده.

يوه ورځ خاني ګل خپل دوتر ته تلو نو يې ښځي ته وويل چي، بېګاه مي عجيبه خوب ليدلی دی چي زما فلانی ملګری په اتڼ او په خوشحالو وي. د دهٔ ښځي ژر په غږ کړو چي ستا ملګري ته به څه غم رسېږي ولي چي د خوب معنی (تعبير) چپه وي.

دهٔ د ښځي په خبرو څه باک را نهٔ وړو او خپل کار ته روان شو. هلته د دهٔ په دوتر کي د دهٔ له مخه د

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهٔ هغـهٔ ملګـری چـي دهٔ بېګـاه پـه خـوب لیـدلی ؤ نا سـت ؤ. سـلام دعـا نـه وروسـته دهٔ د هغـه نـه پوښتنه وکـړه چـي څنګه را چکر شوی یې ستا او دوني کار ؟

هغـهٔ پـه ډېـره غـمجنـه لهجـه کـي ورتـه وویـل چـي یـاره خـاني ګله! زمـا کـوزده ماتـه شوه. زمـا پـه نامـه چـي کومـه جینـۍ وه هغـې زمـا د رشـتې نـه انکـار اوکـړو او د مامـا د زوی سـره کراچـي تـه وتښـتېده، اوس زهٔ حېران یم چي څهٔ اوکړم.

خـاني ګـل حېـران شـو چـي د دهٔ د ښـځې خبـره یـو پـه سـله ټهیـک ثابتـه شـوه. خـو خیـر دهٔ هغـه تـه تسـلي ورکـړه، شـربت یـې پـه او چښـلو. دا ورځ تېـره شـوه، ماښـام خـاني ګـل راغـی خپـل کـورتـه، د مـړی خوړلـو وروسـته دهٔ خپلـي ښـځې تـه د خپـل ملګـري افسـوس ناکـه کیسـه اوکـړه. هغـې ژر ورتـه وویـل چـي مـا نـهٔ درته ویل؟ څنګه زما خبره رښتیا شوه که نهٔ؟

خاني ګلهم هو ورته وکړه خو په سوچ کي شو.

سـهار بیا خـاني ګـل دوتـر تـه د تلـو تیـاري نیـولې وه. ښـځې یـې ورتـه وویـل چـي آسـړیه! کـه دي نـن تـر ټولـو له مخه هر څه اولیدل نو هغه به درسره کېږي.

دهٔ پـه حېرانـي کـي پوښـتنه ځینـي وکـړه چـي څهٔ؟ څهٔ مطلب ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځي په ځواب کي ورته وویل چي که دي هر څه مثلاً څه لیکلي څیزونه، پیسې یا نور څه ولیدل نو هغه به درسره کېږي.

دهٔ خپلي ښځي ته په خندا وویل چي دعا کوه چي د پیسو ډکه بکسه (بیګ) ووینم.

خیر دی د کوره ووت، په یوه رخشه کي کښېنستی، رخشه د لږ ساعت سفر کولو وروسته د دهٔ د دوتر مخي ته ودرېده، دهٔ رخشې والا ته خپله کرایه ورکړه، رخشه روانه شوه خو د رخشې د شا په ټاټ لیکلي ؤ چي (د هر چا خپله ونډه خپل نصیب). دهٔ دې لیکلي خط ته خاص توجه نهٔ کړه ور، خو چي کله دوتر ته ننوتو نو یې ځمکي ته پام شو، لاندي په ځمکه د زر (۱۰۰۰) روپو نوټ پروت ولیدو. دهٔ ژر نوټ ته لاس کړو خو له بده مرغه هغه نوټ باد یوړو او د یوه پوډري (نشیي) مخي ته ورغی، هغه ژر نوټ راپورته کړو او یوې خوا ته یې منډه کړه، دهٔ ډېر غږونه پسې وکړو چي اې! دا نوټ زما دی، ودرېږه ګنې وهم دي، دا زما دی، دا زما دی.

خو پوډري نارې وهلې چي د هر چا خپل نصیب، د هر چا خپل نصیب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی ډېر حېران او پرېشان دوتر ته راغی، ټوله ورځ یې په سوچو کې تېره کړه، د ښځې خبره یې د م ساعت په فکر کې راتله، اخر ماښام شو، خاني ګل کورته راغی، د مړی، خوړلو وروسته یې ټوله کیسه خپلې ښځې ته وکړه، ښځه یې باید چې خفه شوې وای دا خوشحاله شوه چې مانهٔ درته ویل تهٔ زما په خبره یقین نهٔ کوې، ګوره ژنګه زما خبره رښتیا شوه.

خیر دا شپه تېره شوه، سهار شو، دهٔ بیا د دوتر د تلو تیاري نیولې وه، ښځې یې بیا د پرون خبره ورته وکړه چې که څه دي اول اولیدل نو هغه به درسره کېږي.

دی د کوره را ووت، رخشې ته یې لاس ورکړ، په رخشه کې کښېنستی او د دوتر خوا ته روان شو، په لاره کې یو ځای ډېر رش ؤ. سړک بند ؤ، رخشې والا هم پرېشانه ولاړ ؤ، د خاني ګل سترګې د مخ د رخشې د شا په ټاټ ولګېدې، په هغه ټاټ باندې عجیبه خط لیکلې ؤ (د ښار جهاز) دهٔ ته په دې خط خندا راغله چې د صحرا جهاز یعنې (اوښ) مې اورېدلې ؤ خو د ښار جهاز مې نن اول وار اولیدی، خیر رش په ختمېدو شو، رخشه هم روانه شوه، چې کتل یې یو اوښ په سړک مړ پروت

(c) ketabton.com: The Digital Library

ۀ. دا سړک هم په دې سوب بند ۀ، خاني ګل ډېر حېران شو چې دا څنګه کېدا ی شي. د رخشې په ټاټ د ښار جهاز لیکلي ۀ او دلته د صحرا جهاز مړ پروت دی. دۀ ته دا معلوم ول چې دا اوښ څنګه مړ شو ډېر ګران ۀ، ولې چې د دوتر وخت په تېرېدو ۀ. دا ورځ تېره شوه، ماښام شو، خاني ګل هم ژر ځان کورته رسوو. هغه خپلې ښځې ته دا صورتحال ویل غوښت. مړی یې وخوړه، خو خبره یې په خېټه کې جګه جګه غورځېده. ښځه یې هم په تجسس کې وه، چې نن به مې خاوند څۀ لیدلي وي. اخر هغه وخت راغی چې خاني ګل خپلې ښځې ته ټوله کیسه وکړه. د ښځې یې د خوشحالۍ نه دا هېر شو چې خوابښې ته به دوا ورکوي، ولې چې د دې خبره نن هم ربښتیا شوه. خوابښې د دې په انتظار وه چې نږور به راځي او دوا به راکوي. خو نږور ورا نغله.

دا شپه تېره شوه، سهار شو، نن خاني ګل پخپله په دې فکر کې ۀ چې څۀ به ویني. ښځې یې بیا هغه خبره اوکړه، خو د خاني ګل د خُلې ووتل چې آ ښځې! داسې نۀ چې یوه ورځ د مړګ لیک ووینم، بیا به څۀ کوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې په خواب کې ورته وویل چې هغه په چپه خوا واړوه، مرگ په ژوند بدل کړه. خوخاني گل د ځان سره په خندا خندا کې د کوره ووت.

رخشې ته يې لاس ورکړی، په رخشه کې کښېنستی او د دوتر خوا ته روان شو. بیا هغه لوی سړک بند ؤ. د موټرو نه زیات رخشو لاره بنده کړې وه. سرې، شنې، زېړې قسمه قسمه رنگا رنگ قطار در قطار ولاړې وې.

دا د رخشو والا هم عجیبه انسانان وي چې څه يې په زړه وي هغه د رخشې د شا په ټاټ اولیکي.

لکه : ارماني دنیا، زه درنه لاړم ته دعا کوه، مینه قرباني غواړي، نانا اولامبه، زخمي زړه، گوره خو په مینه، بنکلي په کې فري، شنه کوتره، صنم بې وفا، زېړ گل، چرسي جانان، خان بیا په نشه کې دی، گل میروائس، گورنر راج، چا څه چا څه. عجیبه عجیبه خطونه يې لیکلي وو. خو د خاني گل چې په کوم خط سترگې اولگېدې د هغه نه يې زړه ولوېدی.

د رخشې په ټاټ لیکلي وو چې (مرگ حق دی، خو په کفن کې شک دی). د دۀ نه په دا وخت د خپلې بنځې خبره چې مرگ په ژوند واړوه هېره وه. رخشه روانه شوه، راغله سیدها د دوتر مخې ته د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سړک و ابلي غاړي ته ودرېده. خاني ګل د رخشې نه را کښته شو. رخشوان ته يې خپله کرايه ورکړه، خو د سړک نه نهٔ شو اوښتی. ولي چي پر سړک باندي دا وخت د فوځيانو قافله تېرېدونکې وه. دی د سړک په غاړه ودرېدی. د دهٔ څنګ ته يو ښکلی ځوان چي ځان يې په څادر کي له يخه پټ کړی ؤ راغی. دهٔ هغه ته او هغه دهٔ ته وکتل. دې ښکلي ځوان چي کله خاني ګل ته وکتل نو مسکی شو. د فوځيانو قافله راغله، څنګه چي د قافلې د منځ موټران را ورسېدل د دهٔ څنګ ته ولاړ ځوان د موټر مخ ته ور منډه کړه. د منډي سره سم د يوې غټي دهماکې اواز راغی. شاو خوا تک تور ګرد خور شو. د فوځيانو نيمه قافله د دې دهماکې په زد کي راغلې وه. بې شمېره فوځيان شهيدان او ټپيان شول. په عام اولس کي هم ډېر خلک شهيدان او ټپيان شوي وو. ګېر چاپېره د بارودو بد بوی، د خلکو چيغې، نارې، غوغا د قيامت ننداره جوړه کړې وه. د چا سر نهٔ ؤ، د چا پښې نهٔ وې، د چا لاسونه او د چا بالکل نيم وجود پاتې ؤ. ويني، بوی، تورګرد د ښار ښکلا ختمه کړې وه. د خاني ګل د وجود هيڅ درک نهٔ ؤ. هغه ژوندی ؤ که مړ دا معلومات تر ډېره موده چا ته نهٔ شو معلوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خانې ګل مور چې دا واقعه واورېده نو په دې صدمه کې له دې دنيا نه يې سترګي پټې کړې.

د خانې ګل ښځه لېونۍ شوې وه. هغې به خندل، د هغې ژړا او عام ژوند بالکل غائب شوی ؤ. هغې به د ځان سره په خندا کې ویل چې خانې ګل به اوس کورته راشي، خدای خبر چې هغه به نن څهٔ لیدلي وي ؟

02,05,2015
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مبارز

هــر هغــه ښــهٔ صــفت پــه دهٔ کــي ؤ کــوم چــي يــو انســان يــې پــه طلــب کــي وي. پوهــه، اخــلاق، علــم و ادب، د ديــن مبــين پــه هکلــه تــر ډېــره حــده معلومــات، پنځــه وختــه لمــونځ، د کــلام الله هــره ورځ تــلاوت، هــر چــا غوښــتو چــي د دهٔ ســره تعلــق جــوړ کــړي، پــه کلــي کــي د هرچــا پــه غــم او ښــادي کــي ګــډون د دهٔ د اوصــافو ښــکاره ثبــوت ؤ، خــانزاده چــي د مــور او پــلار يــوازنی نــازولی زوی ؤ ، پــلار ســرفراز خــان يــې د دوو لاســو خــواري کولــه او د زوی خــانزاده د تعلــيم او تربيــه يــې پوره پوره خيال ساتلو.

خــانزاده د ماشــومتوب نــه ډېــر ذهــين او اخــلاق منــد ځــوان ؤ. کلــه چــي دی د لســو کلــو ؤ نــو يــې د مــورنۍ ژبــي ســره ډېــره زياتــه مينــه پيــدا شــوه. ورو ورو د وخــت پــه تېرېــدو ســره خــانزاده ځــو داســي ملګــري تــر لاســه کــړل کــوم چــي پــه يــوه قــام پرســته ګونــد کــي متحرکــه وو. خــانزاده هــم هغــه ګونــد خپــل کــړو ،او د مــورنۍ ژبــي ســره ســره د قــام او وطــن پــه خــدمت کــي مــامور شــو. د وخــت پــه تېرېــدو ســره پــه ګونــد کــي د فعاليــت پــه وجــه ورتــه ورځ پــه ورځ د ترقــۍ دروازې خلاصــېدلې. پــنځلس کالــه يــې د قــام پــه ښــېګړه کــي تېــر کــړل. پــه ملــک کــي د چــاروا کــي جنــګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وجه د ګوند مشران په خپلو کورو کي نظر بند یا ملک بدر شول او قامي هلي ځلي یې بندي شوې، خو خانزاده خپل ملګري په داسي حالاتو کي هم متحرک وساتل. د قام او وطن په دفاع کي د دین مبین په نامه سیاست مدارانو او د نورو ګوند و خلکو سره به یې هر وخت دلائل ویل، حتی تر دې چي خانزاده په خپل کلي کي ډېر دښمنان او کم دوستان وموندل. د خانزاده مبارزه د قام او وطن مبارزه وه، ګوند هم ورځ په ورځ مخ په وړاندي روان ؤ. د چارواکي جنګ په ختمېدو سره د خانزاده ګوند ډېر زیات متحرک شو. هره ورځ په کلیو کي غونډي، خلک دې ته تیارول چي زموږ د قام سره له ډېره وخته ناروا سلوک، او مورنۍ ژبه مو صرف تر کورونو پوري محدوده ده، دا ژبه باید چي د نورو ژبو غوندي د سرکار او دربار ژبه وګرځول شي. په مکتب کي دي د درس ذریعه شي چي بچي مو په خپله مورنۍ ژبه علم حاصل کړي. خانزاده د سیاست سره سره د ادب له لاري هم د قام غږ و نورو قامي وګړو ته رسول خپله فریضه ګڼله. په ګوند کي د خانزاده ډېر زیات احترام کېدو. هر قسمه مشوره به ورسره کېده. دهٔ د قام ځوانان په قامي تحریک او مبارزه پوهه کړل. نهٔ به یې شپه معلومېده او نهٔ به یې ورځ، د ګوند د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرو سره به د هغو په ستونځو کې تر وروړ زیات ورنـږدې ؤ. یعنې د ګوند ملګري به دهٔ ته تر پلار او وروړ ورتېر وو. د دهٔ و فعالیت ته چې کله د نورو ګوندو خلګو وکتل نو یې دهٔ ته په خپل ګوند کې د شاملېدو بلنه ورکړه او ورسره د هر هغه انعاماتو قول هم ورسره وکړو کوم چې و هر انسان ته ضروت وي. زما په یاد دي د دهٔ به هغو خلګو ته دا ځواب ؤ چې زهٔ خدای د دې د پاره پیدا کړی یم چې زهٔ د خپلې مورنۍ ژبې ، خپلې خاورې او د قام خدمت وکړم.

ځو مره اخلاص ؤ د دهٔ په ځواب کې . واقعې خانزاده په قام او وطن مئین ځوک ؤ. دهٔ هیڅکله هم خپله نظریه نهٔ شوه بدلولای. پر خپله نظریه کلک ولاړ ؤ.

وخت ورو ورو تېرېدو ، خانزاده هم خپلې قامي مبارزې ته دوام ورکړی ؤ. دهٔ به د خپل ګوند شوارونه پر دېوالونو لیکل، کله به داسې هم وشو چې پولیس به راغلل او دی به یې تهانې ته بوتلی. بیا چې به ملګري په دهٔ خبر شو نو به یې د تهانې را خلاص کړو.

په هېواد کې د ټول ټاکنې وخت راغی، خانزاده په دې ټاکنو کې د خپل ګوند د بریالیتوب

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هکله ډېر زيات ستړی شو . د خانزاده گوند په ټول هيواد کي زياتي چوکۍ تر لاسه کړې، اوس نو د خانزاده ارمانونه په پوره کېدو وې. زما ياد دي چي دهٔ به خپلو ملگرو ته ويل چي اوس موږ خپل ملي اهدافو ته نزدې شو . اوس به زموږ مورنۍ ژبه سرکاري او درباري شي. اوس به زموږ په غرونو او رغونو خپل واک او اختيار وي. اوس به موږ په دې هېواد کي يو ازاد قام يو . موږ به هر وخت خپله ازادي لمانځو .

وخت په تېرېدو ؤ . خانزاده د گوند د ملگرو سره د قام په خدمت کي مامور ؤ چي ناڅاپه په گوند کي يو داسي بدلون راغی چي خانزاده يې هک پک کړو . په گوند کي د ملگرو تر منځ د مفاداتو جنگ پېل شو . د گوند رئيس او نظرياتي ملگري چي خانزاده هم پکي ؤ يو خوا ته او نور مفاداتي ملگري بلي خوا ته شول. يو پر بل يې تعمتونه ويل پېل کړل. د گوند ملگرو د يوبل و گرېوانونو ته لاس واچوو . رشوتونه، سفارشونه منځ ته راغلل. نظريه تر پښو لاندي شوه. نظرياتي ملگري نظراندازه شول. هغهٔ ملگري مختنه شول کوم چي د قامي مبارزې په الف او ب نهٔ ؤ خبر. تحريک په دوو برخو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقسیم شو. په داسي حالاتو کي خانزاده یوازي پاتې شو. د پلار مرګ، د مور مرګ، واړه واړه ماشومان په میراث کي ورپاتې شول او ورسره ورسره بېروزګاري هم.

زما یاد دي هغهٔ خانزاده چي ډېر ښهٔ تعلیم یافتهٔ وُ به کله بېلچې ته لاس کړو او کله به یې د خلګو په کورونو کي کار کاوو او کله به یې په ډېران خپله روزي کتله. د خانزاده غوندي مخلص، با همت او تعلیم یافته کارکن د خلګو د خندا شو. کله چي به خانزاده په کلي کي تېرېدو نو د کلي خلګو به پسې خبري کولې چي هغهٔ دی د قام مبارز روان دی. قام او وطن راګټې. خانزاده تر دې حده ورسېدی چي دهٔ په نشو لاس پوري کړ. د ګوند رئیس تر خپله کوره پوري محدوده شو. کله یې هم دا پوښتنه ونهٔ کړه چي زما په ملګرو څهٔ تېرېږي.

هغه ملګري کوم چي په دې ګوند کي د مفاداتو د پاره شامل شوي وو ورځ په ورځ یې مالي ترقي کوله. کله چي به خانزاده سره مخامخ شول نو به یې ورته ویل چي راځه زموږ ملګری شه تهٔ به هم په کي ترقي وکړې. زما یاد دي د خانزاده به ډېر ښکلی ځواب وُ چي زهٔ قام دوست یم، قام دښمن نهٔ. ما دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګونــد پــه خپلــو وینــو تــر دا ځــای رارســولی دی، زهٔ هیڅکلـه هـم نـهٔ خرڅېـږم. د ګونـد د مشـرانو د خبـرو پـه وجـه کـومي چـي بـه پـه ماضـي کـي کېـدلې د دهٔ دمـذهبي عـالمـانو سـره نفـرت پیـدا شـوی ؤ. حالانکـه خـانزاده خپلــه د ډېــرو عـالمــانو شــاګرد پاتــه شــوی ؤ. اوس نوخانزاده حېران ؤ چي نهٔ د قام شوم او نهٔ د امام.

پـلار خـدای بخښـلي بـه یـې هـر وخـت ورتـه ویـل چـي بچیـه ! دا دنـده پرېـږده، یـو کـار او کتـار و ځـان تـه وګـوره چـي سـبا د چـا و لاس تـه مجبـوره نـهٔ شـې. زمـا یـاد دي خـانزاده بـه خپـل پـلار تـه ویـل چـي پـلاره ! تـر هغـو چـي دا خپـل لوبـدلی ، ترټلـی قـام مـي پـه خپلـو پښـو نـهٔ وي درولـی زهٔ څنګـه کـار وکـړم، هـان کلـه چـي دا قـام خپـل ملـي اهـداف تـه ورسـېږي نـو بیـا تـهٔ ګـوره چـي زمـا د پـاره ګونـد څـهٔ نـهٔ کـوي. زمـا یقـین دی چـي ګوند به ما نهٔ هېروي.

پــلار غریــب یــې پــه دې اسـره کـي چـي زمــا د زوی ګونـد بـه زمـا زوی لـوی افسـرجوړ کـړي خـاورو تـه ولاړی.

خــانزاده هــم نــهٔ ؤ ملامــت. هغــه تــه د ګونــد بعضـي مشـرانو دا اسـره ورکـړې وه چـي څنګـه ګونـد د اقتـدار چـوکۍ تـر لاسـه کـړي نـو اول بـه سـتا د روزګـار

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسئله حل کوي. خو افسوس د ګوند ملګري چې د اقتدار و چوکۍ ته ورسېدل نو خانزاده او د خانزاده غوندي نور نظرياتي ملګري يې هېر کړل.

نن و خانزاده ته د پلار خبري ورپه ياد دي شوې. هغه د کلي په يو لوی ډېران ناست دی او ماته دا خبري کوي. خانزاده وای چې کشکي ما د پلار خبره منلې وای نو نن به زۀ داسي خوار نۀ وای. د خانزاده جامې څري، لڅي پښې او ببر سر ماته مخامخ ناست دی. ما ورته د خوراک څيزونه راوړي دي خو خانزاده بضد دی چي ما له يو څه پيسې راکړه چي زۀ پوډر په اخلم. ټول وجود مي درد کوي. هغه بيا داسي ګويا کېږي چي ! دا نن زۀ ملګرو ته بيګانه يم، دا زما سزا ده چي ما د پلار خبره نۀ ده منلې. د دې خبري سره سم د خانزاده د سترګو اوښکي راغلې، د خوراک څيزونه يې يوې خوا ته کېښودل او د ډېران نه ولاړ شو. ما ورته ويل چي خانزاده چېري ؟ دا خو وخوره، دا مي تا له راوړي دي. دۀ هيڅ ځواب نۀ کړو را او يوې خوا ته روان شو او د کلي په يوه لويه مرداره (ګنده) ناله کي کوز شو.

هغه تعليم يافته ځوان چي شل کاله يې د قام په خدمت کي تېر کړي ؤ ، نن څومره بې وسه او بې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوسته ؤ. ټول علم او ادب يې د نشو په لوګي کې دود کړی ؤ. زۀ نۀ پوهېږم چې د دې ذمه وار به څوک وي، ګوند که د دۀ راستي؟ او زۀ نۀ پوهېږم چې د خانزاده انجام به څۀ وي.

20,01,2016
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوړ وجود

د ۱۹۹۹ د دسمبر د ژمي یخه شپه ده. کرم خان په خپله کوټه کې و انګېټۍ ته ناست دی. د انګېټۍ و شا و خوا ته د دغې اتو (۸) ماشومانې لوښي را ټول دي. انګېټۍ سړه ده، دباندې له کوټې د سپینې واورې څادر خور دی. د دغه مشره لور نائله چې د څوارلسو کالو ده په انګېټۍ کې د اور د بلولو په هڅه ده. د نائلې اوږه خوندي چې په کې یوه یخ وهلې ناروغه ده د نائلې او د انګېټۍ په خوا متوجه دي. په کوټه کې یوه تتهڼه یوه دا وخت خپله اخري ساه ورکوي. د ماشومانو خوندو ترپزو یې له یخه اوبه (ګېنګ) روان دي. نائلې په انګېټۍ کې څه زاړه بوټان (ګوټونه) اچولي دي، خو هغه د بلېدو نوم هم نه اخلي. پلار کرم خان یې هم د څو ورځو راهیسې ناروغه دی. کار او کتاریې له تېرو دوو (۲) میاشتو وچ ولاړ دی. هیڅ یو داسې لار نه وینې چې هغه دې د ځان او د بچو درملنه وکړي. ماشومانو له سهار راهیسې هیڅ نه دي خوړلي. په کورکې چې څه وو هغه تمام شوي وو. کرم خان هم له ډېره نیستۍ هر وخت په خشم وي. او س هم دی و نائلې ته په خشم وي، خو د خُلې یې څه نه باسل.

اخر د برداشت ماده یې وچاوده او پر نائلې یې خُله خلاصه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــه مــازدیګر راهیســې پــه دې یــوه اور اختــه یــې، یــو اور نــهٔ شــې بلــولای؟ دومــره بــې کــاره جینــۍ مــا پــه خپــل ژونـد نــهٔ وه لیـدلې، کلـه دا تـهٔ چـې یـې. ټولـه ورځ پـه کلـي ورکـه یـې، یـو بـوټی دې کـور تـه را نـهٔ وړو، نـهٔ د پـلار خیـال درسره دی او نهٔ د ماشومانو خوندو.

بابــا! زهٔ څــهٔ وکــړم، بوټــان لامــده دي، د اورکــوټۍ (ماچس، باکس) مې په تمامه کړه خو هیڅ کار نهٔ کوي.

ځــواب خــو دې داسې ایــزده دی، خــو یــو اور نــهٔ شــې بلولای.

بابا! ما کله ځواب درکولو.

بــس، بــس، ډېــره مختــه مــهٔ کېــږه، د پــلار مختــه خبرې کوې، شرم، حیا هر څهٔ دې غورځولي دي.

مــا داســې کومــه خبــره وکــړه چــې تــهٔ راتــه پــه قهــر شوې؟

وایــم خُلــه دې بنــده کــړه ګنــې درولاړېــږم، کــرم خــان په قهر کې ورته اوویل.

ســمه ده، راشــه بیــا یــې خپلــه بــل کــړه، دا میــرات اور.....

د دې خبــرې ســره ســمه نائلــه د انګېټــۍ لــه مخــه ولاړه شــوه. پــلار چــې یــې دا وکتــل نــو ژر پســې را ولاړ شــو. نائلــه یــې د وېښــتانو ونیولــه او پــه مــخ یــې ورتــه څــاپېړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

برابري کړي. د پلار چیغې شور و شوې چې، ته ماته ځواب راکوې، ماته ځواب. د دا چیغو سره نائله په ځاپېړو وهي. په کوټه کي ناست ماشومان هم چیغي شروع کړي. په کوټه کي یوه لویه واوېله جوړه شي، په دې حال کي ډیوه هم خپل انجام ته ورسېږي. څنګه چې ډیوه ګل شوه نو په کوټه کي یوه چیغه شي. دا داسي چیغه وي لکه څوک چې یو ماشوم په چاړه یا په یو داسي څیز ووهي چې هغه ځای په ځای شي. د چیغي په کوټه کي خاموشي راوسته. پلار کرم خان ژر د ډیوې په خوا منډه کړه. پښه یې په یو پروت وجود کي ونښته او پړمخ وغورځېدو. خو بیا یې هم و ډیوې ته ځان ورسوو. ډیوه یې د تاخچې نه راواخسته او د انګېټې خوا ته راغی. د اور کوتې یې تر لاسه کړه، او د ډیوې په بلولو کي بوخت شو. لګیا ، لګیا اخر یې ډیوه بله کړه. د ډیوې په رڼا کي چي یې په کوټه کي وکتل نو یو سوړ وجود د دهٔ په مخ کي پروت ؤ. د کرم خان سترګي رڼې راوختې. په کراریې وجود وښوروو خو هیڅ ځواب نهٔ ؤ. کرم خان چي دا وکتل نو ډیوه یې په ځمکه وغورځوله او د کوټې نه په منډه دباندي ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوړ وجود د چا ؤ ؟ د نائلې ؤ که د نائلې د بلي خور ؤ. کرم خان له دې غمه ځان خلاص کړو او له کوره وتښتېدو. خو سوړ وجود د چا ؤ ؟

سهار د محلې خلک د کرم خان پر کور راټول وو. یو سوړ وجود یې په کټ کي اخستی د ادیرې په خوا روان شول. په کور کي داسي څوک نۀ ؤ چي د دې سوړ وجود پسې یې ژړلي وای. ماشومانو ته د محلې خلګو د خوراک څیزونه راوړي ؤ او د اور نګېټې یې هم ورته بله کړې وه. ماشومانو خپل خوراک کولو او د انګېټې و مخ ته ناست اخوا دې خوا یې کتل چي دا خلک زموږ کورته ولي راغلي دي ؟

خو هغه سوړ وجود د چا ؤ ؟ نائله څۀ شوه ؟ ایا نائله د کوره وتښتېده که خدای مۀ کړه......؟

21,01,2016
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه ګناه

ډېرپه کراره کراره د پیر اغاجان د حجرې په خوا روان سدو جان چې پر مخ یې د مایوسۍ اثار له ورایه ښکارېدل، څادر په وږو، توري څپلۍ، تور واسکټ (سدرۍ) هغه هم له ګړده ډک، جامې یې خریني، بس که ؤ نو هغهٔ ژوندی ؤ. د پیر اغاجان و هجرې ته ورغی، چې کتل یې د پیراغاجان سره نور مریدان هم ناست ول. سدو هم یوې خوا ته د حجرې په یوه کونج کي غلی خپل په سوچو کي ډوب کښېنستی. پیر اغاجان هم یو وار د سترګو په کونجو کي سدو ته وکتل. بېرته د مریدانو خواته متوجه شو.

لږ ساعت وروسته مریدان هم یو یو ټول رخصت شول. اوس نو یو پیراغاجان او سدو جان په حجره کي یوازي پاتې شول. سدو خپل په سوچونو کي ډوب ؤ چي پیراغاجان په غږ کړو.
سدو جانه چېري په سوچو کي ډوب یې؟

هان! یو ځای نهٔ اغاجانه، بس دغسي. سدو نابېره اخوا دې خوا وکتل او پیر صاحب ته یې په سړه اسوېلۍ ځواب ورکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته زما ځنګ ته راشه، پیرصاحب و سدو ته خپل خوا ته د راتللو اشاره وکړه.

سدو هم په کراره ورولاړ شو او د یوه ناروغه غوندي د پیرصاحب څنګ ته ورغی او مخامخ پیر صاحب ته کښېنستی.

سدو جان چي د درو وروڼو تر ټولو کشر ورور ؤ، پلار يې يو کال مخ کي له دې دنیا سترګي پټي کړي وې او د مور سوری يې لا په سر ؤ. دوې خوېندي يې د اکا و زامنو ته ودې وې، چي هغه تر ده مشري وې. دی تقریباً د اتهٔ ویښت کالو ؤ. دوه کاله مخ کي يې د خاله د لور رېښمیني سره وادهٔ کړی ؤ. دی د دې وادهٔ څخه خوشحال نهٔ ؤ. د وادهٔ نه مخ کي دهٔ ډېري ناري وکړې چي زهٔ دا وادهٔ نهٔ کوم. خو وروڼو ورسره نهٔ ومنله او د رېښمیني سره يې وادهٔ وروکړی. دوه کاله په ډېره پرېشانۍ او سوچونو تېر شول. اوس نو سدو جان سم وامي شوی ؤ. په کور کي يې وخت نهٔ تېرېدو. د ملګرو سره به د پخوا په شان سېلو او تماشو ته نهٔ تلو. تنهائي يې په برخه شوې وه. خو يو داسي ځای ؤ چي هلته دهٔ سکون موندلی شو، او هغه د پیر صاحب حجره وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ودانه رېښمینه هم د دۀ په دې رویه ډېره پرېشانه وه. هغې چې به هر څه کوشش وکړو چې دا معلومه کړي چې سدو ولې پرېشان حال دی نو سدو جان به ورته وویل چې زۀ په یوه لویه ګناه اخته یم. هغې به بیا پوښتنه ځیني وکړه چې دا څنګه ګناه ده چې کفاره یې نۀ شي کېدای. دۀ به ورته ویل چې وخت به راځي چې زۀ به د دې ګناه کفاره ادا کوم. مور، وروڼه، ورېندارګاني، خوېندې، خپل او خپلوان ټول سدو ته پرېشانه وو. چا به ویل چې رېښمینه یې نۀ ده خوښه. چا به ویل چې په بلې یوې جینۍ مئین دی، چا به ویل چې تعویزونه په شوي دي. چا به څۀ چا به څۀ.

نن بیا د سکون په لټون د خپل پیراغاجان و حجرې ته راغلی ؤ. پیراغاجان دی خپل مخ ته کښېنولی ؤ. دۀ ته یې په ځیر ځیر کتل. په حجره کې بالکل چپه چپتیا وه. اخرکار پیرصاحب دا چپتیا ماته کړه. سدو جانه ماته وو ایه څۀ کیسه ده؟

سدو چې سترګې یې په ځمکه کې ښخې کړې وې په کراره د پیر صاحب په خوا پورته کړې.

اغاجانه ! څۀ درته وو ایم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه چي ستا په مخ ښکاري او د زړۀ نه دي خُلې ته نۀ راځي، پیر صاحب په ځواب کي ورته وویل.

اغاجانه ! ماته داسي ښکاري لکه چي زۀ په یوه لویه ګناه اخته یم.

لویه ګناه؟ پیر صاحب په دې خبره لږ بیداره شو او حیران هم.

هو اغاجانه لویه ګناه.

زۀ پوهه نۀ شوم دا تۀ څۀ وایې؟

اغاجانه ! نۀ پوهېږم چي دا زما وام دی او که رښتیا. ماته داسي ښکاري لکه چي زۀ په ګناه اخته یم، د دې خبري سره سم د سدو د سترګو نه غټې غټې اوښکي رواني شوې.

سدو جانه ماته سم حال ووایه، ما سم په خبره پوهه کړه چي اخر کیسه څۀ ده؟

اغاجانه! زۀ تا ثنګه پوهه کړم، زۀ خپله نۀ پوهېږم چي څۀ کیسه ده، تۀ راته ووایه چي د دې وام څه درملنه شته او که نۀ؟

ګوره سدو جانه ! تر هغو چي مرض نۀ وي معلوم شوی د دنیا یو طبیب هم درملنه نۀ شي کولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تـهٔ مـا پـه کیسـه پوهـه کـړه، کېـدا ی شـي چـي زهٔ سـتا د زړهٔ دا وام وباسم.

اغاجانـه ! زهٔ تـا ښنګـه پـوه کـړم، زهٔ خښلـه نـهٔ پـوهٔېږم چي لـه مـا سره ښهٔ کیسـه روانـه ده. سدو پـه سړه اسـوېلي دا خبـره ورتـه وکـړه او د یـو سـتړي مسـافر غوندي د خپل ځایه ولاړ شو .

سدو جانه چېري؟

ځـم اغاجانـه ! لالـه ویـل چـي اغاجـان تـه وایـه مابنـام بیـا ډوډۍ تـه راشـه. زمـا د وریـږي کـوزده ده، سـدو پـه تلـو کـي دا خبـره ورتـه وکـړه او د حجـرې نـه ووتو .

پیرصـاحب هـم پـه سـوچو کـي شـو چـي دا پـه سدو ښهٔ شوي دي.

د سـدو جـان پـه کـور کـي نـن ډېـرې وو. خالـه ګـاني، تـروري ګـاني، خوبنـدي، خـورلڼي، ماشـومان، سـم د وادهٔ مـاحول ؤ. د مابنـام د لمانځـه وروسـته د سـدو مشـر ورور اختـر جـان چـي د کلـي خلګـو اختـرى ورتـه ویـل کورتـه د خـوراکي ښیزونـو سـره راغـی. خپلـي کـور ودانـي تـه یـې غـږ کـړو. هغـه سم دستي لکـه مینځـه ورتـه حاضـره شـوه. ښیزونـه یـې و هغـې تـه ورکـړو، او د سـدو پوښـتنه یـې ترېنـه وکـړه. هغـې پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب کي ورته وویل چي هغه خو له سهاره وتلی دی. اختری بېرته د حجرې خوا ته وګرځېدی. د سدو د مور په کوټه کي دوې سپین سري ناستي مجلس یې کاوه، څنګ ته یې د سدو مور پر لمانځه ولاړه وه. د سدو مور ډېره بختوره ښځه وه. هر وخت به په عبادت مشغوله وه.

اوس هم دا په لمانځه ولاړه وه چي دا سي خبره یې تر غوږ شوه چي په لمانځه نۀ شوه پوه. د رکوع په ځای سیدها سجدې ته ولاړه، او د یوې سجدې نه پس یې سلام وګرځاوه.. دا ژر را ولاړه شوه او د سپین سرو ښځو په څنګ کي کښېنسته.

آخوري ! دا تا چي اوس زما د زوی په هکله کومه خبره وکړه دا رښتیا دي؟

هو خوري ! دا رښتیا دي. زۀ خو نۀ وم خبره چي تا خپله خورځه رېښمینه سدو ته غوښتې ده. زما خو دا فکر ؤ چي تا به په پردیو کي و زوی ته جینۍ غوښتې وي.

دا تۀ څۀ وایې؟ د سدو مور په ژړا ورته وویل.

خوره ! زۀ د دې خبري شاهده یم، سپین سري ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدای شي چې تـهٔ غلطـه شـوې یـې، کېدای شي چې تا بل څوک لیدلي وي، د سدو مور خو اوس سمه لېونتوب ته برابره شوه.

کشـــکي دا دروا غ وای، خــو خـــوره ! اوس دا وخـــت د ویـــر نـــهٔ دی، د دې ګنـــاه ځـــان خـــلاص کـــړئ...... ســپین سـري د نصـیحت پـه توګـه ورته وویل.

زمـا خــو دي کـور راسـپېره کـړئ، اوس بـه څـهٔ کـوم، سـدو جـان هـم نـن سـبا تریـو تریـو کېـږي.... د سدو مور په ژړا ورته وویل.

بـــس خـــوري ! مشـــر زوی دي را وغـــواړه او ژر دا پرېکړه وکړه.

لــږ ساعت پــس د ســدو مــور خپلــي اوښــکي د ټکري پـه پلـو پـاکي کـړې او د کـوټې نـه ووتـه. ماشـوم یـې حجـرې تـه ولېږی چـي ورشـي اختـري تـه غـږ کـړي. لــږ ســاعت وروســته اختــری هــم راغــی. مــور او زوی دواړه یـــوې خلاصـــي کـــوټې تـــه ننوتـــو او د کـــوټې دروازه یې د ځان پسې بنده کړه.

لـــږ ســـاعت پـــس اختـــری او مـــور د کـــوټې نـــه راووتـو. اختـری سـیدها د مـور کـوټې تـه ولاړی ، هلتـه ناسـتي سـپین سـري نـه یـې پوښـتنه وکـړه چـې، واقعـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کیسه رښتیا ده؟ هغې هم سم د لاسه پر قرآن قسم ورته وکړی. اختري هم پوخ زړۀ ته ولوېدو چي وروړ مي په ډېره لویه ګناه اخته دی.

مور غریبي یې په ژړا ورته وویل چي ! زویه اوس به څۀ کېږي؟ د سدو جان ژوند خو تباه شو.

موره! تۀ صبر وکړه. هسي هم نن د خوشحالۍ ورځ ده. خلک راروان دي خلاصه کوي. دا کیسه به سبا ته پرېږدو.

سمه ده، خو داسي لاره یې وباسه چي زوی او نږور مي بېرته د دې کور شي... د سدو مور په ژړا ورته وویل.

اوس تاسو چاته دا خبره مۀ کوئ، تر سبا ټول په خُله لاس ونیسۍ، اختری د دې خبري سره سم د حجرې په خوا روان شو.

لږ ساعت پس په کور کي داسي ماحول جوړ شو چي هر ځای دوې یا درې ښځي ولاړي غلي غلي ږغېدلې. ټول خبر شو. که څوک نۀ وو خبر نو هغه سدو او رېښمینه وه.

رېښمینه د مېلمنو په خدمت کي لګیا په هیڅ خبر نۀ وه، خو کله کله به یې فکر وکړو چي دا ښځي ماته ولي داسي په شکمن نظر ګوري؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته په حجره کې مېلمانه راغلل. د مېلمنو سره څو ښځې هم وې چې کورته راغلې. سدو هم خدای خبر له کومه راښکاره شو، د مېلمنو په خدمت کې دواړه خاوند او ښځه داسې لګیا وو لکه چې د دې کور نوکران. چې کله به د سدو مور په سدو یا په رېښمیني سترګې ولګېدې نو به غلې په ژړا شوه. د اختري د لور خلاصه وشوه، څلور لکهه کالداري (روپۍ) یې ولور کېښود. خلک د ډوډۍ وروسته سره د دسمال ولاړل. د کور خلک، خالهګانې، تروړګانې، خوېندې، خورلڼې ټولې په کوټو سره ننوتې. نارینه مېلمانه په حجره کې سره ځای شول. سدو خپلې کوټې ته ورغی خو لږ ساعت ورسته د سدو مور د سدو کوټې ته راغله، سدو یې د ځان سره خپلې کوټې ته بوتلی.

نن ته زما په کوټه کې پرېوزه، هلته ستا په کوټه کې ښځې پرېوزي. د سدو مور و سدو ته په مینه وویل.

سدو هم بې د څه پوښتنې یوې خواته اوارې بسترې ته ځان برابر کړو او ویده شو. هلته رېښمینه پرېشانه وه چې سدو چېرې ورک شو. په سوچو سوچو خوب ورغی او ویده شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سحار چې کتل د کلي ملا، د رېښميني پلار نبي جان اکا، د اختري دوی په حجره کې د اختري، سدو او د ورونو سره ناست دا سي خبري يې کولې.

ملا: اختر جانه تهٔ دا سي وکړه چې هغه سپين سرې راوغواړه چې مور د هغې نه خپله پوښتنه وکړو. کېدای شي چې بله کيسه وي.

سمه ده ملا صاحب، زهٔ يې اوس درته راولم.

اختری ولاړ شو او کورته ولاړی. لږ ساعت وروسته بېرته کوټې ته راغی او ورسره هغه د پرون مابنام سپين سرې هم وه کومي چې اختري ته قسم خوړلی ؤ.

موره سترې مهٔ شې.

خېر يوسې ملا صاحب.

آښه موره ! دا راته ووايه چې تا واقعي سدو جان د رېښميني د مور په غېږ کي ليدلی ؤ چې هغې شيدې (پی) ورکولې.

زهٔ پر دې خبره قسم کوم. زهٔ به ولې د بل چا کور خرابوم. ما په دې خپلو سترگو اوليدل چې د رېښميني مور کومه چې د سدو جان خاله وه خدای دې وبخښي يې شيدو (پی) ته اچولی ؤ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـوره تـهٔ د دوی څـهٔ یـې؟ مـلا صـاحب سـوال ځیني وکړو.

زهٔ د دوی هـیڅ نـهٔ یـم. زهٔ کلـه نـا کلـه د ډېـري مـودې پـس دلتـه راشـم. د سـدو جـان مـور زمـا د پېغلتـوب نـه دیني خـور ده. سـپین سـري پـه ځـواب کـي ورته وویل.

تـهٔ دا دومـره مـوده چېـري وې؟ مـلا صـاحب بیـا سوال ځیني وکړو.

مـلا صـاحب زهٔ د تېـرو پنځـو کـالو څخـه د لـور کـره وطـن تـه تللـې وم. هلتـه لـږ ناروغـه شـوم. د سـدو مـور حـال راکـړی چـي راشـه زهٔ بـه دي دلتـه درملنـه وکړم.

سـمه ده مـوره، تـهٔ اوس تللـې شـې. مـلا صـاحب ورته وویل.

دې خبـري د سـدو پـه کـور کـي د مـاتم غونـدي ماحول جوړ کړو.

مـلا صـاحب! اوس بـه څـهٔ کېـږي؟ اختـري د مـلا صاحب نه سوال وکړو.

څـهٔ بـه کېـږي، سـدو بـه دا بنـځه پرېـږدي. ولـي چـي دا د سـدو رضـائي خـور ده، او د خـور سـره نکـاح نـهٔ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـي کېـدای، دا ډېـره لويـه ګنـاه ده، مـلا صـاحب پـه ځواب کې ورته وويل.

نـابېره د سـدو سـره پيـر اغاجـان هـم کـوټې تـه راغـی، پيـر اغاجـان د سلام و دعـا نـه وروسـته پـه مجلـس ځـان خبـر کـړو. اختـري نـه يـې اجـازه واخسـته چـې تـهٔ يـو وار هغـه ښـځه لا راوغـواړه زهٔ يـوه پوښـتنه ځنـي کـوم. اختـري هـم د پيراغاجـان خبـره پـر ځـای کـړه او ولاړی هغـه سـپين سـرې ښـځه يـې بيـا راوغوښـته. کله چې سـپين سرې راغلـه نـو پيـر اغاجـان چې وليدلـه څـه شـک ورپيـدا شو نو يې پوښتنه ځني وکړه.

ادې! په وطن کې څهٔ حال ؤ؟

څهٔ درته ووايم، مرګونه ډېر وو.

خـدای دې د مـړو سـره ښـهٔ وکـړي. دا راتـه ووايه نيک اغاجان پېژنې؟

هـو خـود يـې پېـژنم، څـو کالـه لـه مخـه لـه دې ځايه وطن ته ولاړی.

څنګه وو؟

د خدای په فضل هغه ښهٔ ؤ.

کله کله ورځې؟

هـو خـود، چـې راتلـم يـو وار ورښـکاره شـوم. د لمسي تاويزونه مي پر هغهٔ دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو وخت دي کېږي چي وطن ته تللې يې؟

دوه کاله کېږي.

ټول ناست خلک او ملا صاحب د دوی دواړو خبرو ته حیران وو چي دا بیا څنګه پوښتني دي.

پیر اغاجان و ټولو ته مخ راواړوی او وې ويل چي؛

دا سپین سري درواغ وايي. نیک اغاجان څلور کاله له مخه په یوه دهماکه کي شهید شو. زه يې جنازې ته ورغلی وم.

ملا هم پریشان غوندي شو چي څه کیسه روانه شوه.

پیراغاجان پر سپین سري مخ راواړوی او ورته يې وویل.

څله د خدای بدبختي د خلکو جوړ کورونه ورانوي. څه درپیښه ده؟

د سپین سري ژبانګو بنده شوه، سترګي يې رډي راوختې، دهیڅ ویلو توان يې نه درلود.

پیر اغاجان پر ملا مخ راواړوی او لږ په غصه يې ورته وویل.

او ملا صاحب! ته څه بلا وهلی وې چي سم د لاسه دي فیصله صادره کړه. لږ د خدایه وویرېږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لـومړی خـو معلومـات وکـړه چـي دا ښـځهٔ دروا‌غ وايــي که رښتيا.

پر اختري يې مخ راواړوی چي

اختريــه! دا ســپين ســرې ســم دســتي لــه کــوره وباسه او ائينده خيـال کـوه چـي دا پـه دې کـور کـي پـرې نږدې.

تــهٔ د کــور وايــې والله کــه پــه دې وطــن رانــه وګرځي. اختري په جذاباتي انداز وويل.

د کـور زنـاني چـي پـه دې خبـرو خبـري شـوې نـو ډېـري زيـاتي خوشـحالي شـوې. او يـو بـل تـه يـې سـره ويـل چـي پيراغاجـان پـه څـو خبـرو د سـپين سـري دروا‌غ ونيول.

د رېښــميني د دوو کـــالو پرېشــاني پـــای تـــه ورسـېده او د سـدوجان د زړهٔ بـوج هـم سـپک شـو او د يوې لويي ګناه نه خلاص شو.

ســپين ســرې هــم غلــې ولاړ شــوه او د کــوره ووتـه. بيـا چـا دا پـه کلـي کـي خـو لا پرېـږده پـه وطـن کـي هـم نـهٔ وليـده. خـو دا تـر اخـره نـهٔ شـوه معلومـه چـي سـپين سري دا ولي وکړل.

21,03,2016

کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوې شپې سفر

له ډېره وخته مې دا خواهش او ارمان ؤ چې دوبۍ ته ولاړ شم او هلته ښې پيسې وګټم. د پلار قرضې ، د مشر ورور وادهٔ او خپل سباوون ښهٔ برابر کړم.

د خداى کارونه دي، هغهٔ ورځ راغله چې زما د دوبۍ ويزه ولګېده. ټول کور خوشحاله ؤ. خو مور ، مور مې ډېره خفه وه. ولې به نهٔ وه خفه، د هغې د زړهٔ ټوټه ، يعنې زهٔ د هغې څه جدا کېدلم. هغه هم د شپږو کالو د پاره. خير، د دوبۍ جهازونه په ټول هېواد کې هغه وخت د کراچې څه تلل. کراچې د سند هـ ولايت ډېر لوى ښار دى، ولې د کراچې هوائي ډګر (ائيرپورټ) بين المللي (انټرنيشنل) ؤ. زهٔ يو ماخوستن د کوټې بس اډې ته ورغلم. هلته مې د کراچې د تلو د پاره په يوه بس کې ټکټ واخستو. لږ ساعت پس زهٔ په بس کې ناست وم، او هغه د خپل منزل کراچې په لور روان شو. په بس کې بېخي کم خلک ناست وو. زما د څنګ چوکۍ خالي وه. په دا بل څنګ کې مې چې د لارې په دا بلې خوا په چوکيو کې يوه زنانه او ورسره يوه ښکلې ماشومه چې تقريباً د څلورو کالو وه، ناست وو. بس روان ؤ د خپل منزل په لور. زما د څنګ د چوکۍ زناني کله کله زما خوا ته کتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومي خو بالکل له ما سترګي نۀ اړولې. ډېره ښائسته ماشومه وه. تور وېښتان، غټې غټې توري ښائستې سترګي، نازک ښکلي لاسونه، بالکل د يوې شهزادګۍ غوندي ښکارېدله. زما سره د واسکټ په جېب کي څو خوږې (ټافياني) وې، ما يوه خوږه د جېب نه را وايسته او ماشومي ته مې ونيوله. ماشومي هم د ستي ورلاس کړو او خوږه يې رانه واخسته. ورو ورو ماشومه له ما سره مانوسه شوه. تقريباً د څلورو ساعتو پس بس د ماخوستن ډوډۍ ته په يوه هوټل ودرېدی. زۀ هم لاندي کښته شوم. لږ هوا خوري مې وکړه، ډوډۍ ته مې زړۀ نۀ کېدو. بېرته واپس بس ته راغلم او پر خپله چوکۍ کښېنستم. چي کتل مې زنانه ويده او ماشومه ويښه ده. ما ماشومي ته خپل خوا ته د راتلو اشاره وکړه. هغه هم دستي راولاړه شوه او زما څنګ ته پر خالي چوکۍ کښېنسته. نور سوارليان چي راغلل نو د بس کنډېکټر (کلينډر) غږ کړو چي وګورئ څوک خو پاتي نۀ دي؟ سوارليانو هم غږ کړو چي نا درځه له خيره.

بس هم بيا د خدای په توکل د منزل په لور روان شو. ماشومه له ما سره دومره مانوسه شوه چي سمه خندا او لوبي يې شروع کړې. تقريباً د درو ساعتو پس دا هم سترې شوه. زما په څنګانه يې سر کېښودو او په خواږه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب ویده شوه. ما هم څه فکر نهٔ وکړو، او په مسکی مي د ځان سره وویل چي؛ ماشوم هم د خدای له طرفه لکه فرشته داسي وي. ګوره څومره په خوابه خوب ویده ده، په دې هم نهٔ ده خبره چي دا سړی پردی دی. خو خپل ځان په هر حال کي خوشحاله ساتي. شپه په کراره تېرېده. د بس ډرائیور هم په ډېر کم اواز کي زړې اردو (هندوستانۍ) سندري لګولي وې. ما هم خوند ځني اخستی ؤ. ولي زما خپله داسي سندري خوښېدې. کله کله به مي زنانه ته هم وکتل. هغې په ځان ټکری خور کړی ؤ، او داسي بې غمه ویده وه لکه چي دا په کور کي وي. د سهار سترګه ښکاره شوه، سفر اوس د یو ساعت پاتي ؤ. ماشومه زما په څنګ کي په خوابه خوب ویده او زنانه پر خپل ځای ویده وه. زما سترګي د ناخوبۍ نه سرې او ښتي وې. وجود مي هم د سفر په وجه درد کولو. خیر دا یو ساعت هم تېر شو. د کراچي بس اډې ته ورسېدو. ماشومه لا ویده وه، ما په کراره ماشومه په چوکۍ سمه کړه. زناني ته چي مي وکتل هغه هم لا تر اوسه ویده وه. زهٔ د بس نه شېوه شوم. خپل سامان مي تر لاسه کړو. فکر مي اوکړو چي جهاز خو نهه بجې دوبۍ ته روانېږي، دوه ساعته د ارام کولو د پاره شته. درڅه چي یو ځای ارام وکړم. ما خپل سامان راواخستو، دوه یا درې قدمه مي لا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـهٔ وو اخســتي چـي را پسـې غـږوشـو چـي ، اې ځوانـه! دا ماشومه دي در سنبال کړه.

ماشـومه ؟ زمـا يـودم رايـاد شـو ، مـخ مـي زر شـاته راوګرځـوو ، چـي کتـل مـي د بـس کنـډېکټر د ماشومي سره ولاړ دی.

دا زمـا سـره نـهٔ ده. دا د خپلـي مـور سـره ده. ماځواب ورکړو.

څـهٔ وايـې؟ کنـډېکټر پـه حيرانتيـا کـي پوښـتنه رانه وکړه.

هو جانانه ! د مور سره، زهٔ يوازي يم.

لاکـن دا خـو سـتا پسـې ګرځېـده ، کنـډېکټر بيـا په دې خبره حيران کړم.

وروره دا پـه ابلـي چـوکۍ ناسـتي زنـاني سـره وه. هغـې لـه يـې ورولـه، مـا لـږ د غصـې پـه اندازکـي ورته وويل.

تـهٔ ودرېـږه ! زهٔ يـې ګـورم. کنـډېکټر د بـس خـوا تـه وګرځېـدی، بـس تـه وختـی، چـي بېرتـه راکښـته شـو نـو هغـه زنانـه هـم ورسره وه. د زنـانې مـخ نـهٔ ؤ پـټ. ډېـره ښــکلې وه. هغـــه زنانـــه نـــهٔ بلکـــې پېغلـــه جينــۍ ښـکاربدله. د لـږ سـاعت د پـاره يـې زهٔ ځـان تـه حيـران کـړم. زنانـــه سـيدها راغلـه زمـا مـخ تـه ودرېدلـه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومه يې د لاسه نيولې وه، او زما خوا ته يې را مخته کړه.

آ، وروره ! دا خپله ماشومه دي درګرځوه داسې نهٔ چې درنه ورکه شي. د زنانې په دې عمل او خبره زهٔ هک پک شوم، حيران وم چې زهٔ څهٔ وکړم. زنانه هم د دې خبرې سره سمه بلې خوا ته روانه شوه. ما زر پسې غږ کړو، چې

آ، خوري ! دا ماشومه زما نهٔ ده، خپله ماشومه دي بيايه.

زنانې زر مخ را واړوو، زما سره ؟ وروره چې ستالای يې نهٔ شې نو بيا يې پيدا کوې څله؟ او بيا يې په نورو خلکو تپې څله؟ زهٔ عزت داره جينۍ يم، دا خپله ګناه په ما مهٔ تپه.

خوره ! زهٔ په قسم وايم چې دا ماشومه زما سره نهٔ وه، زهٔ چې پرون بس ته را وختلم دا له تا سره ناسته وه. او تهٔ وايې چې دا له ما سره ده. په دې لانجه کې خلک هم پر موږ راټول شول. د بس ډرائيور راغی او ويل يې چې ما ټوله شپه تا ته په ائينه کې کتل، دا ماشومه له تا سره وه او اوس وايې چې دا له تا سره نهٔ ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد جي ! زهٔ قسم خورم چي دا له ما سره نهٔ ده. زما په سترګو کي اوښکي راغلې. په زړهٔ کي مي ويل چي دا په څهٔ غم واوښتم. زما د دوبې د تلو ارمانونه، ټول خاوري کېدل.

په دې منځ کي زناني داسي خبره وکړه چي زړهٔ مي بېرته راپورته شو.

ډرائيوره وروره ! د ماشومي نه پوښتنه وکړه چي دا د چا سره ده؟

زما د خُلې نه هم نا ثاپه ووتلو چي ، هو، هو بالکل د ماشومي نه پوښتنه وکړه.

ډرائيور هم د ماشومي خوا ته لږ چوغ شو او په نازېې پوښتنه ځيني وکړه چي، بچيه! تهٔ د چا سره يې؟ د دې خورکۍ سره که د دې ماما سره؟

ماما سله.......ماشومي په خپلي توتلۍ ژبي په معصوميت سره ځواب ورکړو.

زما دماغ کار پرېښودو. په سترګو مي توره تياره راغله. په ځان نهٔ پوهېدم چي څهٔ رابانديکېږي. کښېنستم په ژړا شوم، او چيغي مي کړې چي،

دا زما سره نهٔ ده، دا د دې ښځي سره ده. چي کتل مي هلته ښځهٔ نهٔ وه، هغه غائبه شوې وه . صرف ډرائيور او کنډېکټر راته ولاړ وو. مخ ته مي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومه ولاړه د سترګو نه یې غټې غټې اوښکي را روانې وې، خو ژړا یې نهٔ وه.

استاد جي ! دا یې د اسې نهٔ مني. زهٔ به ورشم، پولیس والا به راولم ، هغه یې د دهٔ په پلار لا هم مني، کنډېکټر و ډرائیور ته وویل.

زما هم دا خیال دی، ورشه را یې وله.

زهٔ په هغه ځای هک پک ناست زبانګو مې بنده وه. د خُلې مې یو ګای نهٔ وتی. لږ ساعت وروسته دوه پولیس والا راغلل. یو پکي غټ بریتور زما خوا ته راغی. هغه دویم لږ اخوا ودرېدی.

آ، ډرائیوره! څهٔ کیسه ده؟

سرجي دا ماشومه د کوټې نه تر دې ځایه د دې سړي سره ده، اوس وایي چي دا زما سره نهٔ ده.

ښهٔ نو دا خبره ده. هلکه دا څهٔ وایي؟ دا ماشومه له تا سره ده؟ پولیس والا اوس زما خوا ته متوجه شو.

ما هم خپل دماغ په ځای کړی، ورته راپورته شوم، سر جي زهٔ قسم خورم چي دا ماشومه زما سره نهٔ ده . دا د یوې زناني سره وه. هغه خدای خبر چي اوس چېري ورکه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ډرائیـور څـهٔ وایـي؟ ماشـومه څـهٔ وایـي؟ او تـهٔ، تـهٔ څـهٔ وایې ؟ سـمه خبـره کـوه ګنـې نـو د کراچـي د جیل هوا دربانديخورم.

زهٔ بـه ولـي درواغ وایـم. ماتـه ضـرورت څـهٔ دی؟ زهٔ تـر اوسـه وادهٔ لا نـهٔ لـرم. زهٔ خـو روان یـم دوبـۍ تـه. تـهٔ زما پاسپورټ ، ویزه او د جهاز ټکټ کتلای شې.

ښـه نـو تـهٔ اغـوا کـاریـې ، ماشـومان غـلا کـوې او بهرنـي هېـوادو تـه یـې وړې. د دې واره پـولیس والا پـر خپـل اصـلیت راغـی . پـه داسـي لهجـه کـي یـې دا خبره وکړه چې زما څخه هره لاره ورکه شوه.

هلکه ساونړه !

جي سر.

دا در روان کــړه تهــانې تــه، هلتــه بــه د دهٔ سـره ګـورو. خـدای خبـر چـي نـوریـې لا هـم څومره ماشـومان غـلا کـړي دي. او د سـرغنه بـه یـې هـم پتـه ولګـېږي چـي څوک دی.

ورسـره ملګـری سـپاهي زمـا خـوا تـه راغـی. زهٔ یـې د لاسـه ونیـولم. مـا چیغـي کـړې چـي! زهٔ غـل نـهٔ یـم او دا ماشـومه زمـا نـهٔ ده، خـدای تـه وګـورئ ،زهٔ دوبـۍ تـه روان یـم، زهٔ غـل نـهٔ یـم، پـولیس والا داسـي کښـولم لکـه د ګنجـه چـي څـوک پسـه (ګـډ) واخلـي او بیا یـې پـړی پـه غـاړه کـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروا چوي او کښوي يې. ما هم چيغې وهلې، قسم چې زهٔ غل نهٔ يم، زهٔ غل نهٔ يم.

يو دم د کوټې دروازه وټکېده، د پلار دا نارې مې تر غوږو شوې، ستړګې مې ناڅاپه خلاصې شوې،

هلکه قاسمه ! پورته شه ،د سهار لمونځ قضا کېږي، هله زر کوه پورته شه.

31,03,2016
کراچي، سندھ

(c) ketabton.com: The Digital Library

انځور ګر

د کوټې پر دېوالونو شاوخوا په لاس جوړشوي انځورونه لګېدلي وو، داسي ښکارېدو لکه چي د کوټې دېوالونه د انځورونو نه جوړ وي او د کوټې چت پر دې انځورونو ولاړ وي. په کوټه کي پنځه د برش کلن روفي د رنګونو قلم او تخته (پليټ) په لاس کي د هر څخه ورک، خپل په تخيل کي ډوب، د رنګونو د سمندر څخه د خپل مطلب رنګونه را اخلي او يو داسي خيال ته د انځور جامه ورپه غاړه کوي چي د حقيقت سره هيڅ تعلق نۀ لري. هغه دومره په دې انځور جوړولو کي ډوب وي چي دۀ ته دا احساس هم نۀ وي چي د دۀ په څنګ کي ډاکټر شير له نيم ساعته ولاړ د دۀ په انځورګري کي د حقيقت څهره لټوي.

دی دا انځور له تېرو څلورو ورځو راهيسې د تخليق په پانه جوړوي، خو خدای خبر چي ولي دی په دې انځور دومره خواري کوي. په دې انځور کي داسي څۀ دي چي دی يې له هرڅه ورک کړی دی.

يـاره ماتـه يـې دا يـوه سترګه لـږ کـږه ښکاري، ډاکټر شير د سکوت هغه درونـد ماحول په طنز مات کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـان، څـهٔ، تـهٔ، تـهٔ کلـه راغلـې؟ روفـي يـودم شـاته وګـوري او د خپـل د تخليـق د دنيـا څخـه راووزي.

هو، زهٔ....

راځـه ډاکټـر صـاحب دلتـه نـږدې پـه دې چـوکۍ راته کښېنه، روفي نږدې چوکۍ ته اشاره وکړه.

يـاره روفـي، تـهٔ ماتـه دا ووايـه چـي کـه مـا پـه تـا پوښــتنه وکــړه نــو ټهيــک دی، ګنــې تــاخو بالکــل د پوښــتني کولــو څخــه قسـم کـړی، ډاکټـر پـه کښېنسـتو کي د روفي نه سوال وکړ.

ډاکټــر صــاحب! ډېــره بخښــنه غــواړم، بــس لــږ مصـروفيات زيـات شـوي دي. ګنــې زهٔ او سـتا پوښـتنه نـهٔ کـول، داسـي نـهٔ شـي کېـدای، روفـي پـه مسـکا کـي ورتـه وويـل او رنګونـه او قلـم يـې يـو خـوا تـه کېښـول، ورسره په څنګ کي په يوه چوکۍ کښېنستی.

مصــور صــاحب! د دې دنيــا راووزه، لــه کــوره دبانـدي درځـه او اوګـوره چـي د دې نـړۍ خـالق څنګـه څنګـه تخليقـات کـړي دي. تـهٔ د دې کـوټې څخـه چـي تـهٔ پـه کـي سـهار ،مابښـام ناسـت انځورونـه جـوړوې تـهٔ د دبانـدي دنيـا انځـور وګـوره، ډاکټـر د نصـيحت پـه توګـه ورته وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر صاحب ضرور به وځم، بس دا یو انځور لا پوره کړم بیا چي تهٔ هر ځای وایې زهٔ درسره ځم، روفي په ځواب کي ورته وویل او یو نظر یې انځور ته وکتل په کوم کي چي د یوې ښځي عکس چي په اومه (کچه، خام) رنگونو جوړشوی ؤ او په هغه کي ښځه په لغ سر، سترگي له اوښکو ډکي په مخ رواني خو څهره یې لږ مسکی غوندي په مخ کي پر سټینډ باندي پر کینوس د جوړښت په پای کي ؤ.

یاره روفي! تهٔ د خپل تخلیقاتو ایگزیبېشن (مخ کتنه) ولي نهٔ کوې؟ ډاکټر سوال ځني وکړو.

مخ کتنه؟ یاره دا زما په وس نهٔ دي پرهٔ، او بل زهٔ خپل تخلیق و چا ته نهٔ ښکاره کوم. دا ما ځان ته جوړ کړي دي، نورو خلگو ته نهٔ.

گوره روفي! که تهٔ د دې تخلیقاتو مخ کتنه وکړې نو به ستا نوم په نړۍ کي خور شي، او ورسره ورسره به دي مالي ستونځه هم ختمه شي.تر څو به د بل جیب ته گورې؟

ډاکټر صاحب! تهٔ ولي په خبره سر نهٔ خلاصوې؟ زما د دغسي کیسو سره نهٔ لگېږي. او پاته شوه د جیب خبره نو تهٔ بې فکره شه، زهٔ یې له تا نور نهٔ غواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاره ته خو سنجیده شوې، او دا دي څنګه پر خُله راغلو چي ته به وماته د جېب د خرڅ نهٔ وایې، بس دومره یاري؟

هو هو، ته بیا د نصیحت په آس کښېنستې. زهٔ رښتیا درته وایم، ما له خپلي دنیا مهٔ باسه؟ د دباندي دنیا خلګو ته ما مهٔ ورښکاره کوه، زهٔ په دې دنیا کي ډېر خوشحال یم، روفي شا وخوا انځورونو ته وکتل او دا خبره یې ورته وکړه.

روفي صاحب! چي کله خدای مهٔ کړه مړ شې نو بیا به دي د دباندي دنیا خلک دباندي په یوه ادیره کي خاورو ته وسپاري. له دباندي دنیا تېښته نشته، په خبره سر خلاص کړه، ته ځان خطا باسې، ما نهٔ شې خطا باسی.

ته ډاکټر او زهٔ مصور، ځه ډاکټر صاحب څنګه چي ستا خوښه وي، خو ټول خرڅ یې پر تا دی، روفي په فېصله کن انداز کي ورته وویل.

بس نو ټهیک دی، خرڅ یې پر ما، د ځای بندوبست یې پر ما، مېلمانه یې پر ما، خو صرف ته او ستا تخلیقات به هلته حاضر وي، څنګه؟

ډاکټر صاحب یو خبره درته وکړم؟

هو، خود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټـر صـاحب! زۀ د خلکـو د سـوالو نـۀ يـم، مـا د خلکو سـره ژونـد نـۀ دی کړی، تـۀ داسـي وکـړه دا ټـول تخليقـات يو سـه او پروګـرام پـه وکـړه، زمـا ټـول اختيـار ستا دی.

دا خو ټهيک خبره نۀ ده، ډاکټر وويل.

ټهيـک ده کـه غلطـه، نـور مـي مـۀ تنګـوه، روفـي پـه خبره ټينګ ودرېدی.

سـمه ده، تـۀ ګـوره زۀ سـتا تخليق او تـا تـر کومـه ځايه رسوم.

ځـو ورځـي پـس پـه يـو شـاندار هوټـل کـي د روفـي د تخليقـاتو مـخ کتنـه جـاري وه. ډېـر زيـات خلـک چـي نرينـه او ښـځينه وو دې انځورونـو و کتلـو تـه راغلـي وو. د دولتـي ادارو لويـو لويـو چوکيـو خاونـدان، ډاکټـران، د فـوځ اعلـی افسـران يعنـي د هري طبقې خلک موجود وو.

ډېـر اعلیٰ او ډېـر ښـکلی عکـس، دا عکـس خـو ښېخي ډېر د متوسط طبقې عکاسي کوي.

هـو خـوري، واقعـي ډېـر شـاندار تخليـق دی، تـۀ راځـه مختـه وګـورو چـي څـۀ دي؟ دوې د پاخـه عمـر يعنـي تقريبـاً د پنځوسو کـالو عمـرو ښـځو و يـوه عکـس ته ولاړې دا خبري کولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میډم ماه جبین، دا انځور ستا نهٔ دی؟ یوې ښځې د بلې ښځې نه په حیرانتیا کې سوال وکړو.

هان، واقعي، په دې انځور کې خو زهٔ یم، دې مصور زهٔ چېرې لیدلې وم چې زما انځور یې جوړ کړو؟ میډم ماه جبین په حیرانتیا کې وویل.

میډم تهٔ د ښار د والې خور یې، کېدای شي چې یو ځای یې لیدلې یې. دویمې ښځې ورته وویل.

کېدای شي، خو بیا هم په دومره صفائي ځنګه کېدای شي؟ تهٔ درځه د دې پوښتنه د ډاکټر شېر نه وکړو.

درځه....

په خلکو کې یې ډاکټر شیر پیدا کړو. هغه یې دې انځور ته راوستو کوم چې د دې اولې ښځې سره مشابهه وٌ. ډاکټر چې دا ولیدلو نو حیران پاتې شو.

یقین مې نهٔ راځي، ستا په خیال دهٔ به تهٔ چېرې لیدلې یې؟

زهٔ څهٔ ویلای شم چې چېرې؟

محترمې، دا اتفاقاً دی، ولې چې زما دوست بالکل د خپلې کوټې نه نهٔ راوځي، د هغهٔ د کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

سامان او اوزار هم زهٔ د بازاره ورله راوړم، ډاکټر په ځواب کي ورته وويل.

که دا اتفاقاً دی نو تهٔ داسي وکړه چي ماته د هغهٔ د کور پته اتفاقاً راکړه، زهٔ به دا پوښتنه خپله ځني اتافقاً وکړم، میډم ماه جبین ورته وويل.

محترمي، ماته تر سبا وخت راکړه، زهٔ د هغه نه اجازت واخلم بیا به تاته حال درکړم. ډاکټر په سوالیه انداز کي ورته ځواب ورکړو.

اجازت نو بیا ولي؟

هغه د خلکو سره ملاقات نهٔ کوي. تهٔ نهٔ ګورې دی خپله په دومره لوی پروګرام کي نشته.د دې وجه هم دا ده.

ټهیک دی، تر سبا ستا سره وخت شته، او س تهٔ دا انځور وتړه او زما کورته یې را ولېږه. او هان، د دې قیمت څو دی؟

د دې قیمت به زهٔ په لسټ کي وګورم.

سمه ده.

ډاکټر ولاړ شي لسټ وګوري، بیا یو ځوان ته د انځور د تړلو ووایي.

روفي یاره قسم مي دي په خدای وي سم دم دي د والي د خور انځور جوړ کړی ؤ، هغې هم ډېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خـوښ شـو او مـا هـم پـه پنځـوس زره ورکـړو، ډاکټـر روفـــي تـــه لګيـــا ؤ او د مـــخ کتنـــي کـــارګزاري يـــې بيانوله.

ښـــهٔ، دا څنګـــه اتفـــاق دی؟ حالانکـــه د والـــي خور خو لا پرېږده ما والي هم نهٔ دی ليدلی.

يـاره هغـې سـتا پتـه غوښـتله، مـا ورنـهٔ کـړه. څـهٔ وايې ورېې کړم؟

نا،نا،نا خيال کوه، دا غلطي چي ونهٔ کړې.

نو بيا څهٔ ورته ووايم؟

ورتـه وايـه هغـهٔ دا ښـار پرېښـوی، نـهٔ يـم خبـر چـي کوم ښار ته ولاړی.

اې لېونيـه، هغـهٔ د والـي خـور ده، د هـري غـاري دي را ايستی شي.

بس تهٔ زما پته مهٔ ورکوه.

سـمه ده يـاره، اوس نـو پـه دې خوشـحالۍ کـي يـوه ښـه ډوډۍ رابانـدي وخـوره، دومـره حـق خـو لـرم، يار دوه لکهه روپۍ مي درګټلي دي.

خود،خـود ولـي نـهٔ، چېـري چـي وايـې هلتـه يـې درباندي خورم.

څـو ورځـي پـس روفـي بـازار تـه ولاړی چـي رنګونـه واخلـي، د تخليـق د پـاڼي رخـت (کپـړه) يـې هـم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تمام شوی ؤ. د رخت دکان ته ولاړی، چې کله هلته یې رخت اخستلو نو یې په یوې ښکلي کم عمره جینۍ چې عمر یې غالباً څوارلس کاله ؤ باندي سترګې ولګېدې. داسي حسن و جمال دهٔ پخپل ژوند کي چېري هم نهٔ ؤ لیدلی، هغهٔ توري غټې سترګې، سرهٔ نري شونډان، روفي ورته په کتلو کتلو کي پاتي شو. زړهٔ یې پرې بایلو، هغه د دهٔ ارمان چې یو داسي انځور جوړ کړم چې زما په ژوند ما نهٔ وي جوړ کړی، په پوره کېدو ؤ.

جینۍ یوې خواته روانه شي، روفي هم ورپسې روان شي. جینۍ په یوه اوږده کوڅه کي یو ډېر ښکلي کور ته ورډېږي، روفي لږ لېري پټ ودرېږي، په دې ټوله لار جینۍ روفي ته پام نهٔ وي شوی. جینۍ هغه کور ته ننوځي، روفي هم خپل مئین زړهٔ د ځان سره خپل د کور په خوا روان شي.

زر زر خپل د تخلیق اوزار سره راغونډ کړي، د تخلیق پرده پر فریم ولګوي، او خپله پر چوکۍ ورته کښېني. د حسن او کمال رنګونه ځان ته پر یو ټیبل کي ږدي. لګیا شي خپل د ژوند هغهٔ لوی ارمان جوړول پیل کړي، کوم چې دهٔ په خوب کي لیدلی وي. دوه ورځې پس ډاکټر شیر د دهٔ کورته راشي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې وګورې روفي لګیا یې خپل یو نوی تخلیق پای ته رسوي.

یاره روفي، هغهٔ ضد کوي چې ماته د دهٔ د کور پته راکړه، زهٔ خو د دوو جهانو تر منځ شوم او یو تهٔ یې چې ماته هو نهٔ کوې ؟

ډاکټر صاحب! خیال کوه د هغې د جهان نهٔ شې، د دې جهان یعنې زما د خوا شه، په ګټه کې به یې، روفي په انځور جوړولو کې مصروف دا خبره وکړه.

لاکن زهٔ وکړم څهٔ؟ هغهٔ دوه واره زما درملتون (کلینک) ته راغلې ده او هر وار ما هغې ته درواغ ویلي دي چې هغهٔ زما د تړي یار دی، ما د هغه کور نهٔ دی لیدلی.

ډېر ښه ډاکټر صاحب، ډېر ښه. خبري کول دي څوک له تا څخه زده کړي.

ترکومه به زهٔ دروا غ ورته وایم؟

بس یو څو ورځې، بیا زهٔ خپله درته وایم.

ټهیک دی درې ورځې، د هغه پس زهٔ هغې ته ستا د کور لار ورښایم، سمه ده.

خو درې ورځې یې مهٔ ورښایه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـرېږ مـې ښـودلې، زهٔ اوس ځـم د رملتـون تـه بيـا به ګپه کوو.

پـه مخـه دي ښـه ډاکټـره. د ډاکټـر د کـوټې څخـه د وتلـو پـر موقـع پـه لـوی غـږيې پـه طنزيـه انـداز ورتـه وويل.

هغــه د روفـــي د زړهٔ دنيــا يعنـــي هغــه ښائســته جينـۍ پـه خپـل کـور کـي ناسـته د پـر رخت باندي غمـي لګـوي چـي د کـور دروازه وټکېږي،د کـور د دننـه څخـه هغه جينۍ غږ وکړي چي ، څوک يې؟

د دروازې دبانــدي څخـــه، مـــوره ستاســو ډاک دی، زهٔ د ډاک والا يم.

ښــه وروره، دروازه لـــږه خلاصـــه شـــي، هغـــه جينـۍ پـه تکـري کـي پټـه راووځـي، ډاک والا هغـې تـه پـه کاغـذ کـي پـټ يـو لـوی فـريم ورکـړي. هغـهٔ دا فـريم خپلـي کـوټې تـه يوسـي. پـه فـريم هـيڅ يـوه د راسـتولو والا پتــه نــهٔ وي ليکلــې. دا حيرانـــه شــي چـــي دا چـــا راليږلـــی دی؟ داسـي نـهٔ چـي د ډاک والا غلـط شـوی وي. کلـه چـي هغـهٔ د فـريم څخـه کاغـذ لـرې کـړي نـو حيرانـه ګوتـه پـه خُلـه شـي. هغـهٔ دا فـريم پـه يـوه چـوکۍ کښـېږدي او خپلـه مخـامخ پـه بلـي يـوې چـوکۍ ورتـه کښـېني. رڼه بڼه دې فـريم تـه چـي پـه کـي د دې انځـور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، ګوري. دا د ځانه سره چي دا چا رالېږلی دی؟ زهٔ يې چېري ليدلې يم؟ او دومره ښائسته انځور هغه هم په لاس جوړ شوی، څوک کېدای شي؟

د جينۍ په لاس کي يو خط دی، هغه خط ډېر په غور سره لوستي، د خط متن دا دی،

ښې چاري،

هيله لرم چي روغه جوړه به يې. تهٔ به حيرانه يې چي زهٔ به څوک يم، او له تا به څهٔ غواړم. خو دومره درته وايم چي زهٔ هغهٔ څوک يم کوم چا چي ستا انځور جوړ کړی ؤ او بيا يې د هغه انځور رنګين نقل (فوټوسټيټ) تا ته درولېږی. زهٔ له تا هيڅ نهٔ غواړم او نهٔ ځان درښودلی شم، ولي چي دا زما مجبوري ده.

په درنښت، والسلام

انځورګر

جينۍ خط ته ډېره حيرانه وه، خدای خبر دې خط ولي دا دومره ځانته متوجه کړې وه، حالانکه په دې خط کي داسي هيڅ هم نهٔ ؤ.

ياره تهٔ خبري ته غوږ شه، تهٔ داسي مهٔ کوه، دا تهٔ د ځان سره او د خپلو مئينانو سره ډېر بد کوې. له ما سره خو بيا بېخي ډېر بد کوې، تهٔ مهٔ کوه داسي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـهٔ ځـه، دلتـه ستا د هنـر ډېـر زيـات اهميت دی، ډاکټـر و روفي ته زاری کوي.

بلــي خــوا تــه د والــي خــور د خپـل کــور پــه يــوه ښـکلي کوټـه کـي ناسته خپـل و تصـوير تـه يې ځيـر ځيـر کتل او د ځان سره داسي ګويا وه.

څــو مره پـــه هنــر او کمـــال يـــې دا تصـــوير جــوړ کــړی دی، څــو مره اخــلاص او مينــه پــه دې تصــوير کــي ښکاري. ... څرګنـد يږي. کـا ش چـي مـا تـهٔ ليـدلی وای انځـور ګـره، کـا ش. تـهٔ څـهٔ خبـر يـې چـي زهٔ ستا د لاس پـه هنـر مئينـه شـوې يـم. مـا هيڅکلـه هـم لـه چـا سـره داسـي مينـه نـهٔ ده کــړې، انځــورګره يــو وار پــه مــا ځــان ووينــه، يــو وار، انځـور ګـره يـو وار. د دې خبـرو سـره سـم دې خپـل تـور او سـپين وېښتـا ن چـي د دې پـر مـخ يـې يـو څـو تـاره را ايله شوي وو سم کړل.

ډاکتــر صــاحب ! زهٔ مجبــور يــم، تـهٔ زمـا پــه حـال نـهٔ يـې خبـر، زمـا د شپې خـوب او د ورځـي سـکون برباد دی، او دغـــه دوو تخليقـــو خـــو زهٔ بالکـــل لـــه کـــاره ايسـتلی يـم. يـو هغـهٔ چـي زمـا خيـالي تخليـق ؤ او بـل هغـهٔ چـي زمـا د ژونـد ډېـر مهـم او د ارمـان تخليـق ؤ، زهٔ بې لـه دې بلـه لاره نـهٔ لـرم. روفـي ډاکټـر تـه پـه ځـواب کـي وويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ستا په لاسو مینه شوې ده، هره ورځ زما درملتون ته راشي او ستا پته راڅخه غواړي، زۀ هر وار یوه نه یوه پلمه ورته جوړه کړم. تۀ یو وار خو د هغې سره ملاقات وکړه. یاره هغه د والي خور ده، کېدای شي ستا هره ستونځه حل کړي. ډاکټر په خوشامدي انداز کي ورته وویل.

ډاکټر صاحب منمه، هغۀ به زما پر لاسو مینه وي، منمه هغۀ به زما هره ستونځه را حل کړي، خو ډاکټر صاحب ، ستا له خُلې هغۀ په عمر ترما ډېره مشره ده، زۀ د هغې د اولاد پر ځای یم .

او تۀ چي پرچا مئین یې هغۀ؟ ډاکټر یودم د دۀ د خبرو په منځ کي پوښتنه وکړه.

هو، منم هغه زما د اولاد پر ځای ده، په دې خو مې د تېښتي لاره خپله کړې ده. څوک چي له ما سره مینه کوي هغه مې د مور د عمر ده، او د چا سره چي زۀ مینه کوم هغۀ زما د لور په ځای ده. ډاکټر صاحب تۀ ورځه خپل مریضان ګوره، ستا یې ډېر کور ودان چي په هر ګام دي زما کومک کړی دی. ما او زما تقدیر پرېږده، زۀ چي چېري ولاړم، مۀ راپسې ګوره او مۀ حال راپسې کوه، دا به ستا پر ما ډېر لوی احسان وي. روفي د خفګان په انداز کي ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څــو ورځــي پــس د والــي خــور د ډاکټــر شــير و درملتــون تــه راغلــه، هغــې نــن دا پرېکــړه کــړې وه چــي نن به د ډاکټر نه د انځورګر پته اخلي.

درملتــون تــه د راننوتــو ســره ســمه و ډاکټــر تــه يې په ګيله من اندازکي وويل.

ګــوره ډاکټــر صــاحب! تــهٔ ماتــه د هغــهٔ ســړي کــور ولــي نــهٔ را ښــيې؟ څــهٔ کيســه ده؟ کــه څــه مشــکلات دي نــو زهٔ بــه يــې د حــل کولــو پــوره پــوره کوشــش وکــړم. زهٔ د هغــه ســړي د لاســونو ديــد کــول غــواړم پــه کومــو لاســونو چــي هغــهٔ زمــا انځــور تخليــق کــړی دی.... د والــي خــور د ډاکټــر شــير پــه درملتــون کــي ناســته ډاکټــر شــير تــه مخاطبه وه.

هـــن ، ســـتا د پـــاره روفـــي صـــاحب دا خـــط رالېږلی دی.

ډاکټرشير د والــي و خــور تــه يــو خــط ورکــړی، د دې خط متن دا وُ،

قدرمني ښې چاري،

هيلــه منــد يــم چــي جــوړه بــه يــې، زمــا لــه تاســره ملاقــات شــايد پــه نصيــب نــهٔ وُ. زهٔ مجبــور وم چــي مالــه تــا ســره ملاقــات نــهٔ کــوو، د هغــې وجــه بــه ډاکټــر صــاحب پخپلــه درتــه بيــان کــړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما او زما خیال د زړۀ وباسه. خپل ژوند زما په یاد کي مۀ بربادوه،

فقط انځورګر

هم په هغۀ ورځ د جینۍ په لاس کي یو خط ؤ، هغې ډېر په ارمان دا خط لوستی. د خط متن دا ؤ.

سلامونه او ښې چاري

هیله لرم چي روغه، جوړه او خوشحاله به یې. دا زما اخري خط دی، دې نه وروسته به تا ته هیڅ یو خط یا بل څیز زما له خوا نۀ شي در، زۀ خپل مقصد ته ورسېدم، هغۀ مقصد ستا د جمال ؤ، نور زۀ تخلیق نۀ کوم او د دې ښاره څخه لېري بېخي لېري ولاړم، دومره لېري چي د انسان کرکه ځني کېږي. زۀ پوهېږم چي تۀ زما د لیدو او پېژندو ډېر ارمان لرې، خو ما لیدل او پېژندل زما تخلیق دی، ستا د دعا په هیله،

فقط انځورګر

26,04,2015
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان مرګی

داسې بختور ځوان ما په تول ژوند نهٔ وُ لیدلی. ډېر ښائسته ځوان وُ، په عمر خام، د شوارلسو کالو به وُ. یو شو تاره وېښته یې په زنه راغلي وو. پلار غریب نواز دی په مدرسه کې داخل کړی وُ چې زوی مې د قرآن حافظ او ښهٔ لوی ملا جوړ شي. د قرآن حافظ خو جوړ شو لاکن دیني درس یې په ړومبي پړاؤ کې وُ. د دهٔ په مدرسه کې یو طالب چې په عمر پوخ وُ نازک نومېدی دوی ته به یې درس ورکاوه. د مدرسې مهتمم په اوونۍ (هفته) کې یو وار مدرسې ته هغه هم د زیارت (جمعرات، پنج شنبه) په ورځ راتلی. په هیڅ به یې ځان نهٔ خبروو چې شوک راځي شوک ځي، ولې چې هغه په نورو مدرسو کې هم درس ورکاوه.

"اولس" په درس کې ډېر ښهٔ وُ، حافظه یې ښهٔ تېزه وه. په وطن کې ډېر خوني حالات روان وو، هره ورځ بم چاودني، ځان بریدونه، خلګ وژنه، داسې حالات چې تهٔ وایې د استقلال جنګ روان دی.

شو ورځې مخ کې اولس کورته راغی. مور او پلار یې ډېر خوشحال وو. ښې مېوې، غوښې، وریځې یعني هر قسمه نعمت یې پلار غریب نواز په ډېره غریبۍ کې دې زوی له راوړي وو. اولس صرف د یوې شپې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـاره راغلـی یٔ. مـوریـې غوښـت چـي ډېـري شـپې وکـړي، خـو اولــس ورتــه ویــل چــي مـوره، زمـا هلتـه سـبقان پاتـه کېـږي، اوس هـم زهٔ د مهـتمم صـاحب نـه پـه پټـه راغلـی یـم، صرف ستاسو دید له.

د خـدای کـارٔ، شـپه تېـره شـوه، د سـهار پـه سـپېدو کــي اولــس د مــوراو پــلار نــه اجــازت واخســتی او د مدرسې په لور روان شو.

مـوږ چـي پـه دې هېـواد کـي خپـل ځانونـه قربـانوو، دا صـــرف او صـــرف د اســـلام د بقـــاء د پـــاره. د دې هېـــواد خلـک کـافران شـوي دي. تاسـو ورتـه وګـورئ د نرانـو یـې ږیـري نشـته، پتلونونـه یـې پـه پښـو دي، هغـه د کـافر جـوړ کـړي ښـوونځي او پوهنتـون تـه ځـي. پـه ښـځو هـم تعلیمونـه کـوي. پـه بـازاررو کـي د کفـارو پـه شـان ګرځـي، مسـجدونه یـې هـم د انګرېزانـو پـه طـرز جـوړ کـړي دي. دا دغسـي نـهٔ سمېږي، دا جهـاد غـواړي، پـه یـوه کوټـه کـي پـه عمـر غټ یـو طالب د یو څو نورو طالبانو سره ناست دا خبري کولې.

مومنـانو! زمـا خبـره یـاده سـاتئ، کـه تاسـو نـن د دې کـافري زمـانې خاتمـه ونـهٔ کـړه نـو راروان مسـلمان نسـل بـه تاسـو هـیڅ کلـه هـم معـاف نـهٔ کـړي. او پـه اخـرت کـي بـه و خـدای او رسـولؐ تـه څـهٔ ځـواب ورکـوئ. نـن ډېـره مبارکـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ ده، زمــوږ یــو مــومن ورور روان دی جنـــت تــه، تاســو ورسره خدای په اماني وکړئ.

لـږ ساعت پـس طالبـانو و ځـوان طالـب تـه مبارکي او ورسره یـې خـدای پـه امـاني کولـه. ځـوان طالـب هـم ډېـر خوشحال ؤ چي روان یم جنت تـه، هیڅـوک یـې نـهٔ ؤ پـه یـاد.

دا غونـډه د مدرسې پـه یـوه کوټـه کـي د مهـتمم صـاحب نـه پـه پټـه کېدلـه. صرف پـه شمېر لـس یا پنځلس کسـان پـه کي ناست وو.

پـه تېـر وار مـوږ ډېـره کامیـابي تـر لاسـه کـړه، د یـوه تــن د قربـانۍ پـه وجـه د دښـمن مـو تـر دېـرش هـم زیاتـه نفـر ختم کړل. یو طالب و بل طالب ته ویل.

انشـا الله د دې واره بـه تـر سـلو هـم زیـات وي. دویـم طالب په مسکي کي ورته وویل.

هـم دغــه د جمعــې ورځ وه، ځــوان طالــب د بــارودو واســکټ اچــولی ؤ. د دهٔ ملګــرو دی تـــر ټـــاکلي ځـــای ورسـوو، د دهٔ ټـاکلی ځـای یـو مسـجد ؤ. د جمعـې د لمانځـه د پـاره بېخــي ډېـره دنیـا راغلـې وه. پـه مسـجد کـي سـم د ناسـتي ځــای نــهٔ ؤ. چــا اودس تـــازه کـــړی مـــخ او لاس یــې وچـول، څـوک یـا څـادر پـه سـر د لمـر نـه یـې ځـان پنـاه کولـو، څـوک یـوې خـوا تـه ولاړ د مولانـا صـاحب و وینـا تـه یـې غـوږ نیـولی ؤ، څـوک یـا د صـفونو پـه مـنځ کـي غلـي پـه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انتظار ناست وو چې څنګه جماعت ودرېږي نو به په صف کې شامل شي. او ډېر خلک د مسجد د دروازې سره په دې انتظار ولاړ وو چې مولانا صاحب بیان ختم کړي نو به ځای پیدا کړي. طالب جان هم یوې خوا ته غلی ولاړ ؤ او په دا انتظار ؤ چې څنګه جماعت ودرېږي نو به خپل کار ترسره کړي. دهٔ د مولانا صاحب په خبرو غوږ نیولی ؤ. کله کله به یې فکر د جنت خوا ته ولاړی، دهٔ به لیدل چې ښائستې حورې او ښکلي ښکلي غلمان د دهٔ په انتظار ګلان په لاس کې ولاړ دي. دی ولاړ ؤ، هر څه د دهٔ په لاس کې ؤ، د واسکټ د بم بټن د دهٔ په اختیار کې ؤ. دهٔ جنت په سترګو لیدی. کله کله به یې دا هم فکر ته راغلل چې په دې مسجد کې چې څومره کسان دي دا ټول کافران دي، زهٔ پر حق یم، زهٔ به ځان قربانوم، زهٔ به دا کار ضرور کوم.

مولانا صاحب په منبر ناست د خدای او رسولﷺ د لارې خبرې کولې او په ډېره عاجزۍ سره ناستو خلکو ته مخاطب ؤ.

زما مسلمانانو ورونو! الله چې کوم وجود موږ ته راکړی دی، دا د الله امانت دی. انسان د الله خلیفه دی، مسلمان د بل مسلمان ورور دی، هیڅ یو انسان ته حق نشته چې بل انسان وځوروي او یا یې بې ګناه قتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي. د داسې عمل کولو والا انسان نه به الله په ورځ د اخرت پوښتنه کوي. که څوک تاسو وینی چې هغهٔ غلط کار کوي نو ورشئ او ليې پوهه کړی او که نهٔ شو سم نو بیا قانون شته، دا یو اسلامي هېواد دی، هغه ته به سزا ورکول کېږي، او بله خبره دا ده چې د دین د خورولو واحده ذریعه دعوت دی، د الله نبيﷺ تهول عمر دعوت چلولی دی، منم چې جهاد يې هم کړی دی او جهاد کول فرض دی، خو د چا سره؟ د هغه چا سره چې ستا وطن ته نقصان رسوي، ستا عزت ته نقصان رسوي، ستا مال ته نقصان رسوي او تر ټولو مهمه دا چې ستا و دین مبین ته نقصان رسوي. دا چې نن سبا پر موږ باندي کفر مسلط شوی دی، دا ټول زموږ عملونه دي، عمل سمول پکار دی، د الله د لاري نه ځان خبرول پکار دی، په قرآن عظیم باندي ځان پوهه ول پکار دی، په سپېڅلي حدیث مبارکه باندي ځان پوهه ول پکار دی، د اصحابهؓ د امامانو په پاک ژوند باندي ځان خبرول پکار دی، د بزرګانو په محنت او اخلاص ځان خبرول پکار دی. چې کله تهٔ په دې ټولو لارو ځان خبر کړې نو به درته څرګنده شي چې کومه لاره صحیح ده او کومه غلطه. الله رب العالمین دی، صرف رب المسلمین نهٔ دی، هغه خو د انس او

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنس، د اسمان او ځمکې، د مرغانو او ماهیانو، د مال او ځناورو، د ټولو رب دی.

څوک به دا بې خبره په دین خبروي؟ باید موږ هغو ته د الله او د رسولﷺ لاره وروښایو، په خُلَه او په عمل د دین خبره وررورسوو، څوک چې د دې لارې نه خبر نهٔ دي، او که بیا هغوی نهٔ راسره منله او د الله او د الله د رسولﷺ د دین مبین په لاره کې خنډ وو نو بیا نوري لاري هم شته چي هغه ته جهاد وايي.

دې خبرو په طالب ډېر اثر وکړو. اوښکي یې د سترګو نه رواني شوې، کرار کرار د منبر خواته ورغی، هلته یې مولانا صاحب ځان ته متوجه کړو چي،

مولانا صاحب! زهٔ یوه خبره کول غواړم؟

څنګه خبره بچیه؟ مولانا صاحب هم خپله خبره پرېښوده او طالب ته متوجه شو.

طالب په کراره د ځان نه څادر لېري کړو، خلګو چي وکتل چي دا خو ځان برید (خودکش حمله آور) دی نو ټول سره وغورځېدل، چا کومه خوا چا کومه خوا منډې وهلې، چیغې جوړې شوې، خلک یو په بل کې سره ختل، اخ او درب جوړ شو، خو مولانا صاحب په خپل ځای کرار ناست وٚ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب ناري وهلې چې ودرېږئ، زۀ ځان نۀ چاودوم، زۀ تاسو ته خبره کوم، ودرېږئ، خبره واورئ، حکومت ته څوک حال ورکړئ چې ژر راشي، حکومت خبر کړئ، ډېر زيات شور او غوغا جوړه شوه. په دې ساعت کې مولانا صاحب هم پوهه شو چې دا ځوان ځان نۀ چاودوي نو يې په خلکو غږ کړو چې،

ودرېږئ، ودرېږئ، منډې مۀ وياست، خبره واورئ.

خلک هم د مولانا صاحب په ويلو ودرېدل، خو ډېر کم خلک وو چې ولاړ وو، طالب خپله خبره پيل کړه،

پر ما د دغه مولانا صاحب خبرو اثر وکړئ، ګنې ما به له وخته ځان چاودنه کړې وای. ما ته په مدرسه کې هيڅ کله هم داسي خبري نۀ وې شوي کله نن چې ما د دغه مولانا صاحب د خُلې نه واورېدې. زما په دماغ کې يې دا اچولي وو چې تاسو ټوله کافران ياست، مسلمانانو ما معاف کړئ، زۀ اوس بېرته هغه ځای ته نۀ شم تلای د کومه ځای چې راغلی يم، تاسو مهرباني وکړئ حکومت خبر کړئ، زۀ ځان حکومت ته حواله کوم.

د طالب جان خبري شروع وې چې د حکومت خلک راغلل، طالب يې د ځان سره روان کړی او په ګاډۍ کې يې خدای خبر کوم ځای ته بوتلی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقریباً د یوه ساعت پس په یوه کوټه کې طالب د حکومت د دوو کسانو سره ناست دا خبرې یې کولې.
هغوی د دۀ نه دا پوښتني کولې.

اول کس: ستاسو مشر څوک دی؟

طالب: زۀ نۀ یم خبر.

دویم کس: تا ته د دې کار چا ویلي ؤ؟

طالب: ملا نازک.

اول کس: ملا نازک څوک دی؟

طالب: هغه زموږ په مدرسه کي موږ ته درس راکوي.

دویم کس: ستاسو مدرسه چېري ده؟

طالب: زموږ په کلي کي، یعني په خان کلي کي

اول کس: نور ملګري مو څوک دي؟

طالب: په رنګ یې پېژنم خو په نامه یې نۀ پېژنم.

دویم کس: ملا نازک د کوم ځای دی؟

طالب: هغه څو میاشتي کېږي چي د ګاونډي هېواد نه راغلی دی.

اول کس: د دې له مخه مو څو داسي بریدونه کړي دي؟

طالب: درې.

دویم کس: تا ولي ځان برید نۀ وکړ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

طالب: د دې له مخه زهٔ په حقیقت نهٔ وم خبر، ماته دا ویل شوي ؤ چې د دې هېواد یعنې زموږ د هېواد خلک کافران دي، او د کافرو وژل نېک کار دی، دې ته جهاد وایي او جهاد فرض دی.

دویم کس: اوس ستا څهٔ خیال دی؟

طالب: اوس زهٔ په حقیقت خبر شوم چې کافر څوک دی او مسلمان څوک دی.

اول کس: ستا نوم څهٔ دی؟

طالب: زما نوم "اولس" دی.

07,06,2016
کوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

عیاشي

لــه تېــر ماخوســتن راهیســـې پــه خپلــه کوټــه کـــې پــروت عقیــل پــه متهې غرمــه تــه ســترګي خلاصي شــوې، د زیــات خــوب او شــراب د څکلــو پــه وجــه یــې ســترګي تکــې ســرې اوښــتي وې. کلــه چــې دهٔ فکــر او کــړو نــو یــې دمــاغ کــار شــروع کــړو او پرونــي ټــول واقعــات یــې نــابېره ســترګو تــه ودرېــدل. هغــه د زبېــر پــه کــورکې د زبېــر لــه خــوا جــوړ شــوی پروګــرام چــې پــه کــې موســیقي، شــراب، کبــاب او شــباب یــو ځــای ول ورپــه یــاد شــول. د عقیــل پــر تنــدي یــو دم د خولــو څــاڅکي را روانـــي شـــوې. هغــه غټــه غټــه ســاه اخسته او د ځانه سره ګویا شو چې:

فــواد؟ فــواد، پــه فــواد څــهٔ وشــو؟ او زهٔ دلتــه چــا راوستم؟

پــه دې خبــره حیــران ؤ چــې زهٔ خــو پــرون ټولــه ورځ د زبېــر پــه کــور کــې وم او تــر مــازدیګر مــې یــاد ېږي چــې هــم هلتــه وم. نــو بیــا دلتــه څنګــه راغلــم او چــا راوســتم؟. پــه ځــان نهٔ پوهېــدی چــې څــهٔ کیســه ده. عقیــل هــم پــه دې فکــر کــې ؤ چــې د کــور ور وټکېــدی. د عقیــل مــور د کــور پــه غــولي کــې ولاړه وه او غږیې باندي وکړو.

څوک یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

موره عقیل په کور کې دی؟ د دباندي نه غږ راغی.

هو، پر کور دی.

یو وار ور غږ کړه چي ملګري دي غواړي. د دباندي نه غږ راغی.

سمه ده.

عقیل د ور په ټکېدو سره د بستري نه راپورته شو. څپلۍ یې په پښو کړې، په کراره کراره او په درونده سر د کور د ورځ خوا ته ورغی. کله چي غولي ته ورسېدی نو مور یې ورته وویل چي؛

عقیل جانه! دباندي ملګري درته ولاړ دي.

څوک دي؟

نهٔ یم خبره، ته ورشه وې ګوره. او هن ورکېږه مهٔ، بېرته زر راشه، د پلار د راتلو وخت دي دی.

سمه ده موره، یو خوا ته هم نهٔ ځم.

عقیل مور ته د ځواب ورکولو پس د کور ور خلاص کړو، د ور د خلاصېدو سره یې د خُلې ووتل. څوک غواړئ تاسو؟

تا غواړو عقیل جانه! راځه نن له موږ سره مېلمه یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عقیل سترګي رډي راوختې، ژبانګو یې بند شو. خو بیا نابېره ګویا شو چي؛

ما هیڅ نهٔ دي کړي، زهٔ له تاسو سره نهٔ ځم.

ځنګه نهٔ ځې، ځي خو به ستا پلار هم. هلکه دلبره! وایې چوه ګاډۍ ته.

راغلي خلک پولیسان وو. دلبر سپاهي هم دې امر ته تیار ولاړ ؤ چي اېس اېچ او امر راته وکړي نو به زهٔ خپل کار ترسره کړم. عقیل یې په یو بنیان او پرتوګ کي په ګاډۍ کي کښېنوی، عقیل په ګاډۍ کي ناست چیغي وهلې چي؛

ما هیڅ نهٔ دي کړي، زهٔ په هیڅ نهٔ یم خبر.

ګاډۍ ولاړه، موریې هم دا چیغي واورېدې، د کوره پسې ووتله خو ګاډۍ تللې وه او دا په سرو سترګو هغسي په کوڅه کي ولاړه پاتي شوه.

لږ ساعت وروسته پلار یې کورته راغی، خدای خبر چا خبر کړی ؤ چي زوی دي پولیسانو یوړی. د عقیل پلار په یوه دولتي اداره کي یو لوی افسر ؤ، سم د لاسه د تهاڼې په خوا ورپسې روان شو. تهاڼې ته چي ورسېدی نو چي کتل یې عقیل په حوالات کي په سرو سترګو ناست دی او ورسره زېبر هم ناست دی. اېس اېچ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د عقیل د پلار ښه خاطرداري وکړه. د عقیل پلار د ایس ایچ او نه پوښتنه وکړه چي؛

ایس ایچ او صاحب! تاسو دا هلکان په کوم جرم کي دلته راوستي دي؟

محترمه! که مي درته وویل نو به دي د وجود ټول وېښتان جګ جګ ودرېږي.

بیا هم تهٔ راته ووایه چي څهٔ کیسه ده.

کیسه دا سي ده چي هغه هلک وینې؟

هو، زبېر، زهٔ یې پېژنم، زما د ملګري زوی دی او ډېر ښه هلک دی.

دي ډېر ښه هلک او ستا زوی پرون سهار د زبېر په کور کي پروګرام جوړ کړی ؤ چي په کي شراب، کباب او شباب ټوله ورځ استعمالېدل. شراب تر ماز دیګره بهېدل، کباب ټوله ورځ د خېټي دوزخ ډکاوه او شباب هم د دې دوو ځیزونو سره تر آخره ښه په مستۍ کي ؤ.

ایس ایچ او دا خبري کولې چي د عقیل پلار خبره ور پرې کړه.

سر زما سر ستا په خبرو نهٔ خلاصېږي، تهٔ ما لږ په اسانه ټکو پوهه کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو په اسانه ټکو کیسه دا سي ده چي ستا زوی او دا ښه هلک زبېر، پرون سهار د زبېر کور ته یوه جینۍ راوستلې وه. دوی چي کله خپل هوس سوړ کړو نو یې ماسپښین خپل یو بل ملګری چي فواد نومېدی ته حال ورکړو چي هغه هم راشي او له موږ سره په دې خوند کي شریک شي. کله چي فواد د خپل هوس د سړېدو د پاره و هغه جینۍ ته ورغی کومه چي په یوه بېله کوټه کي وه نو نابیره مړ شو. د جینۍ د ماغي توازن خراب دی او هغه د څنګ په حوالات کي ده او د ځان سره ګډي وډي خبري کوي.

د عقیل پلار بیا خبره ورپرې کړه چي؛

سر! تاسو ته دا خبري چا وکړې؟

ماته زبېر دا ټولي خبري پخپله وکړې. ستا د زوی په هکله هم هغه راته وویل چي دی له ما سره پرون تولـه ورځ په دې پروګرام کي شریک ؤ. د زبېر د نیولو مخ کي موږ ته د محلې خلکو اطلاع راکړه چي د حاجي صالم په کور کي له سهاره راهیسې په زوره غږ ساز غږېږي او اوس ورته یو ایمبولنس هم ودرېدی چي په کي یو هلک یې د هسپتال په خوا یوړو. موږ چي کله جاه وقوعه ته ورغلو نو یوه جینۍ مو برامده کړه، بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي کله هسپتال ته ورغلو نو هلته ستا زوی نهٔ وُ صرف زبیر وُ چي موږ ګرفتار کړو.

نو ستا څهٔ خیال دی چي دا مړی دوی کړی دی؟

نا ،نا ، مړی دوی نهٔ دی کړی. په هغه هلک خو د زړهٔ دوره راغلې وه او ځای په ځای مړ شوی وُ.

چي په هغه د زړهٔ دوره راغلې وه نو بیا تاسو دا هلکان ولي ګرفتاره کړو؟

د دې ګرفتارۍ وجه دا ده چي فواد د هغې نیولي شوي لېونۍ جینۍ ورور وُ ،فواد نهٔ وُ خبر چي زبیر او عقیل زما خور ماته د عیاشۍ د پاره په کوټه کي کښېنولې ده، فواد چي خور ولیدله نو سم د لاسه اټیک شو او خور چي فواد ولیدلو نو له وېري او صدمې لېونۍ شوه.

14,04,2016
کوټه

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library